

1.

„Co tady děláte, Oro?“

Obrovitý Ertrusan otočil hlavu a usmál se. V té chvíli vypadal jako nehumanoidní příšera. Jizvy po popáleninách změnily jeho obličej v ďábelskou karikaturu lidské tváře.

Michael Reginald Rhodan - zvaný Roi Danton - to nevnímal. Znal Ora Masuta dost dlouho a příliš dobře na to, aby mu jeho zevnějšek připadal něčím výjimečný. Navíc to byl právě on, kdo ho zachránil z epicentra atomového požáru. Ertrusan tehdy málem uhořel. Od té doby byl Masut nejen jeho sluhou a osobní stráží, ale i nejlepším přítelem a důvěrníkem.

„Tam něco bylo!“ zašeptal Oro.

Když obr šeptal, Michaelovi to vždycky připadalo jako zázrak. Obvykle měl jeho hlas sílu ryku sloního samce.

Michael sáhl po zbrani.

Oro Masut zavrtěl hlavou. „Je to jen zvíře, pane.“ Sáhl za sebe, opatrně uchopil ruku svého pána, která se ztrácela v jeho ohromné dlani, a dotáhl Michaela Rhodana k sobě. Pak ukázal dopředu, kde se mezi kvetoucími keři objevil kopec čerstvé hlíny.

„Samozřejmě, že to je zvíře...“ začal Rhodan.

„Hele!“ přerušil jej Oro.

Oba muži se jako hypnotizovaní dívali na hromadu. Čerstvé, vlhké hrudky hlíny se svázely po stranách, rozbíjely se o trsy trávy a jak se rozdrolily, ukázalo se jejich hlinitopísčité složení.

Něco jako krtek, prolétlo Michaelovi hlavou, *ale krtek poněkud předimenzovaný*. Krtina byla vysoká nejméně čtyři metry a stále rostla.

Najednou se na jejím vrcholku cosi kovově zalesklo a hlína se rozhrnula...

Oro Masut i Mike Rhodan bleskově zalehli do vysoké trávy.

Kovový objekt nadskočil, převážil se a rázem se vyprostil z hlíny.

Opravdu krtek! říkal si v duchu Mike. Mechanický krtek, jaký se používá k průzkumu povrchových vrstev planetární kůry.

„Jak se tahle věc dostala na Dahomej?“ divil se Oro Masut.

„Hm,“ zněla Rhodanova odpověď.

Ertrusan se ptal oprávněně. Dahomej patřila k Plophosu, tedy do sféry vlivu člověka, ale o planetě se tradovalo, že je neosídlená. Právě proto tu přistál Michael Rhodan se svou lodí FRANCIS DRAKE.

A najednou se tady objevil robot pozemské konstrukce!

Krtek se na svých osmi párech pásů pohyboval ještě asi dvacet metrů, a pak se zastavil. Přední páry zmizely v zašpiněném a poškrábaném opláštění, zadí ještě vlezla v hlíně. Robot mohl celkem měřit asi dvacet metrů a jeho válcový, k přídí zúžený korpus měl v průměru asi pět metrů.

Na boku tělesa se s tlumeným zahučením otevřela dvířka a z přetlakové kabiny unikl s ostrým hvízdnutím vzduch. Pak se rozsvítilo a rozjela se vnitřní příčka.

Mike cítil, jak Masut pod ochranným oděvem napjal svaly a v uklidňujícím gestu položil ruku na obrovu paži.

Pak vstal.

Z krtkových útrob zazněly hlasy. Konečně se objevila žena v černé přiléhavé kombinéze. Plavé vlasy s načervenalým odstínem jí spadaly až na ramena podél oválného obličeje, ve kterém zářily šedozelené oči.

Seskočila do trávy a teprve pak si všimla muže, který stál asi padesát metrů od ní a upřeně na ni hleděl.

„Panebože! Dívko!“ zvolala v interkosmu.

Rhodanovi v bezbřehém úžasu poklesla čelist.

Takhle o něm ještě nikdy nikdo nemluvil.

Pak si uvědomil, v jakém oděvu stojí na půdě planety Dahomej a usmál se. Afektovaně a s rukou položenou na rukojeti kordu se blížil k cizí ženě. Pět kroků před ní smekl klobouk a v úkloně jím zamával jak to uměli jen kavalíři osmnáctého století.

„Bonjour, mademoiselle! Permettezvous que je me présente?“ Opět se uklonil. „Roi Danton, chère amie.“

V tom okamžiku se objevila druhá postava a jediným skokem se ocitla vedle ženy. Byl to muž v kovově se lesknoucí kombinéze se dvěma zbraněmi u opasku a polokulovým objektem na levém rameni.

Podezíravě si měřil Rhodanova syna, pak se zeptal ženy: „Ty jsi věděla, že na Dahomeji je 18. srpna karneval?“

Mike Rhodan přitiskl klobouk k hrudi a opět se uklonil. „Bonjour, monsieur.“

„Co to říkal?“ zeptal se muž ženy jako by Mike neexistoval.

„Řekl: Dobrý den, slečno. Dovolte, abych se představil. Roi Danton, drahá přítelkyně,“ odpověděla s úsměvem žena.

„Komická figura,“ poznamenal muž.

„S dost známým jménem,“ dodala žena.

„Král Danton! Pravá ruka císaře Lovelyho Boscyka!“

Roi mu mávl před obličejem kapesníčkem z nejjemnější krajky a blazeovaně se zeptal: „Smím vědět, s kým mám tu čest?“

„Pár přes hubu a uklidnil by se,“ zamumlal cizinec.
 „Co si to dovoluujete k mému pánovi?“ zařval Oro Masut a zvedl se z trávy.
 „Vy jste jeho ertruská gorila, co?“ poznamenal cizinec. „Doufám, že ho dobře hlídáte.“
 To už bylo na Ora moc. Vyrázil proti cizinci, ale jeho napřažené ruce hmatly do prázdna.
 „Zapomněl jsem se představit,“ řekl cizinec. „Jmenuji se Orbiter Kajman a tato dáma je Janine Goya.“,
 Hravě se vyhnul dalšímu Masutovu útoku a ani na okamžik se nepřestal posměšně usmívat.
 Roi Danton neřekl nic, jen zvedl obočí. Oro Masut byl nejsilnějším mužem z Ertrusu. Přesto jej cizinec srazil pěstí.
 „Ce fut pour moi un plaisir,“ zamumlal Roi.
 „Co řekl Král Svobodných obchodníků?“ zeptal se Kajman.
 „Že potěšení je na jeho straně,“ zasmála se Janine.
 Orbiter Kajman se ušklíbl. Mávl rukou, když viděl, jak Roi sahá po perkusní pistoli, a řekl: „Je mi líto, jestli jsem se vás dotkl. Myslím jsem, že rozumíte žertu.“
 Rhodanův syn předvedl, že se dokáže rychle přizpůsobit. „Jen se neomlouvejte, prosím. Je mi opravdu potěšením, že jsem se s vámi mohl seznámit. Pochopitelně mě především těší seznámení se slečnou Goya. Ani netušíte, jak my, ubozí poutníci, postrádáme krásu.“
 Oro Masut za jejich zády zasténal a pomalu se zvedal.
 „Pojďte a omluvte se!“ vyzval jej Roi. „Vy jste začal.“
 Kajman mu stiskl ruku s takovou silou, že Oro opět zasténal.
 „Človče! Kde se ve vás vzala síla, že porazíte i Ertrusana?“ podivil se Oro Masut.
 „Je to Oxtorňan,“ poučil jej Danton. „A když už máme jasno, můžeme přejít k hlavní otázce - co děláte na Dahomeji?“

Orbiter Kajman se ironicky uklonil: „Jsem antropolog. Slečna Goya je moje asistentka a kromě toho známá kosmobioložka. Smím znát důvod vašeho pobytu?“
 Danton se zachmuřil. „Snad víte, že Dahomej patří k Plophosu. Doufám, že máte povolení k průzkumu na této planetě.“
 Kajman zvedl obočí. „Vaše poznámka mě překvapuje. Jste asi takový Plophosan jako já a tedy bych se mohl stejným právem ptát, jestli to povolení máte vy.“
 „Jak přesně jste se vyjádřil!“ usmál se uznale Roi. „Je tu ovšem jeden nepatrný rozdíl. Během příští půlhodiny tu přistane plophoská loď, jejíž kapitán je informován o mé přítomnosti - což se o vaši nedá říci.“
 Oxtorňan pokrčil rameny a poté si narovnal polokouli na rameni. „Nemůžete předstírat, že patříme k vám?“
 „To není tak špatně vymyšlené,“ prohlásil zamyšleně Roi Danton. „Hledáte tu něco konkrétního, pane Kajmane?“
 „To, co všude,“ odpověděl antropolog. „Stavební památky, díla inteligentních bytostí. Vymezení oblasti mého zájmu snad není úplně přesné, ale lépe to nedokáži. Nepátrám po svědcích původu a vzestupu nejen lidstva, ale i všech inteligentních ras v galaxii. Podařilo se mi několik důležitých objevů. Nevím, jestli znáte knihu Nekonečný cíl...“
 „Pokud vím, její autor se jmenuje John Grissom Avery.“
 „Když dovolíte, jde o můj pseudonym. Lidé často používají pseudonymy...“
 Mike Rhodan sebou sotva znatelně škubl. Byl snad Oxtorňan informován o jeho původu?
 Ale Kajman mluvil dál, jako by jeho poznámka nic neznamenala: „Co záleží na jménech? Někdo je Avery, jiný Kajman nebo třeba Hawk. Ale nemohl byste pro mě něco udělat? Jednou bych se vám odvděčil.“
 Roi polkl. Hawk. Proč se Kajman zmínil o muži, který před třiceti lety dezertoval z flotily jeho otce a o kterém se v dobře informovaných kruzích vyprávěly nejneuvěřitelnější věci?
 Ukázalo se, že mladý Rhodan zdědil - kromě jiného - i nesmírnou zvědavost. Tento Orbiter Kajman ho začal zajímat už jen proto, že vyslovil Hawkovo jméno. Třeba se od něj něco dozví o onom legendárním muži.
 „Souhlasím,“ řekl nahlas. „Pod jednou podmínkou. Nastoupíte i se svým krtkem na palubu FRANCISE DRAKEA.“
 Orbiter Kajman se uklonil. „Vřelé díky.“ Pak společně s Janine nastoupil do jejich válcovitého vozítka.
 „Divný lidi!“ zavrčel Oro Masut a Roi jen přikývl.

„Bonjour, mademoiselle Rhodane!“
 Zuzana Rhodanová-Waringerová se pobaveně zasmála. Mužská tvář na obrazovce palubního telekomu se podobala slavnému autoportrétu mladého Albrechta Dürera - alespoň co se týkalo úpravy vlasů a sebevědomého výrazu. Jinak vypadal Michael Rhodan mužněji, odvážněji, ale taky trochu arogantněji. Ostatně, jeho dlouhé vlasy byly černé a jeho oděv neodpovídal době panování císaře Maxmiliána, ale Ludvíka XVI., nešťastného krále, který byl sesazen a sťat.

* Dobrý den slečno Rhodanová!

Pro mladého Rhodana bylo příznačné, že si jako pseudonym zvolil jméno francouzského advokáta, který byl nejnebezpečnějším protivníkem Ludvíka XVI. a dva roky po králově popravě byl sám gilotinován pro údajnou zradu na revoluci. Oblečení pak odpovídalo spíš době Ludvíka XV.

„Comment allez-vous?“*

Zuzana s dobře zahranou lítostí povzdychla. „Chudáčku! Musím ti vypsát šek, aby ses konečně mohl začít učit interkosmo!“

„Slečna ráčí žertovat na účet svého bratra, kterého by spíš měla politovat,“ promluvil bezvadným interkosmem. „S finančníky se nebudu zahazovat. Vers la gauche, ma chérie! Nalevo, drahá! - Tím chci říct na levobok, přesně o tři a čtvrt stupně, jinak mě nenajdeš.“

„Tvou pirátskou loď nelze přehlédnout.“

„Loď Svobodného obchodníka, zlatíčko!“

„Nevidím v tom podstatný rozdíl. Doufejme, že ses postaral, aby tento hovor nikdo neodposlouchával, jinak je konec s tvou anonymitou. Ráda bych věděla, co by řekl otec, kdyby se dověděl, že král pirátů...“

„Svobodných obchodníků...!“

„...je jeho malý Mike.“

„Škoda, že jsi neviděla jeho obličej, když jsme, Atlan a já, měli na Rubinu souboj na kordy. Prohlížel si mě hodně podivně, ale nepoznal mě. Atlan se na mě díval, jako by říkal: „My dva jsme se už někde viděli.“ Určitě pak spolu o mě mluvili. Jen ať si ti dva lámou své nesmrtelné hlavy!“

„Nemluv tak o otci! I Atlan je moc milý. Pamatuješ, jak tě přistihl, když jsi chtěl odpálit vlastnoručně vyrobenou raketu na kapalný pohon? Neprozradil tě. Tehdy ti bylo jedenáct.“

V Mikově tváři se objevilo něco jako lítost, ale hned nad ní zvítězila ironie a pohrdání celým světem.

„Byli ke mě až moc milí. Kdybych neodešel z domova, byl by ze mě rozmazlený fracek. Jenže muž musí mít nějaký cíl, třeba chůt změnit univerzum!“

„Neber si to tak, Miku. Tohle si před tebou mysleli už mnozí. Ještě jsi neodpověděl na mou otázku.“

„Není třeba. Znáš mě a víš, že nic nestřežím pečlivěji než tajemství svého původu. Moje kajuta je tisícinásobně zajištěná a kódovací přístroj pracuje bezchybně. Podle displejů soudím, že jdeš na přistání. A bientôt, mademoiselle!“**

Danton vypnul telekom, vyskočil, popadl svůj třírohý klobouk a jakmile opustil kabinu, okamžitě změnil chování. Pohyboval se lehkým, téměř tanečním krokem dvořana Ludvíka XV.

Proti němu přicházela Janine Goya. Kosmobioložka byla tentokrát oblečená do přiléhavé černé kombinézy protkávané stříbrnými nitkami, k tomu měla rubínově červené vysoké boty a červenou kapuci.

„Comment allez-vous?“***

Danton se hluboce uklonil.

„Parlez-vous interkosmo, monsieur?“****

„Tro... trochu, odpověděl zmateně Roi, ale okamžitě se vzpamatoval a opět se usmál. „Skláním se před vámi, má drahá! Jen nemnohá dáma má pochopení pro starodávné jazyky planety Země.“

„Nejsem vaše drahá!“ vyjela Janine a šla dál.

„Prosím o prominutí, milostivá slečno!“

Ještě než vstoupila do výtahu, zavolala: „Ce fut pour moi un plaisir!“*****

Roi zůstal stát. *No tohle!* říkal si v duchu a zavrtěl hlavou. *Ženám se nedá porozumět.*

Ale než šel dál, postaral se, aby se tvářil jako obvykle. Jak sám říkal, aby měl své oficiální vzezření.

Šel přivítat sestru.

Malá loď diskovitého tvaru se stříbřitě zaleskla ve světle silného světlometu lodi FRANCIS DRAKE. Shora jasně zářily hvězdy a dva z pěti měsíců planety Dahomej visely nad severním obzorem. Veliký pásovec běžel mezi oběma loděmi, na okraji světelného kruhu, vrženého reflektorem, se příkrčil a lopatkovitými předními prackami se pustil do kupky náležející nějakému druhu hmyzu.

U malé kosmické jachty zasyčely otvírané dveře, dva roboti vyvezli výstupní rampu, svými pásy vytvořili uličku ve vysoké trávě a zároveň rozprašovali slabý nervový plyn k zneškodnění případné nebezpečné fauny.

Krátce nato se pod plavidlem objevilo malé vozítko a na šesti kulovitých kolech přijíždělo „silnicí“, kterou v trávě uválcovali oba roboti, k rampě lodi FRANCIS DRAKE.

Roi Danton pomohl sestře vystoupit, a pak se pokusil políbit jí ruku.

Zuzana ji odtáhla s výrazem nevole. „Dej už jednou pokoj!“ sykla. „Nerada vidím Rhodana, který poskakuje jako zamilovaný blázen!“

„Comment, s'il vous plait?“*****

* Jak se máte?

** Na brzkou shledanou, slečno!

*** Jak se máte?

**** Mluvíte interkosmem, pane?

***** Bylo mi potěšením.

***** Jak prosím?

Zuzana se proti své vůli musela zasmát. Přesto Mikovi pohrozila prstem. „Nezapomínej, že jsi můj malý bráška. Pořád jsem na světě o osm minut déle než ty. Měl bys poslechnout radu své starší sestry.“
„Poslouchám, sestřičko, strážný anděle a tak dál.“ Políbil ji na tvář a tiše se zeptal: „Máš zprávy o otci?“
Poslední větu zašeptal, přestože Oro Masut stál ve dveřích a dával pozor, aby nikdo neposlouchal.
Zuzana přikývla. „Vypadá to špatně, Miku. Promluvíme si u tebe.“

Soukromá kabina Roie Dantona byla zařízená tak, jak si její majitel představoval příbytek dvořana Ludvíka XV. Ale za vyumělkovanou dekorací se skrývala nejdokonalejší technická zařízení.

Zuzaně Rhodanové-Waringerové tento kontrast nevalil. Byla na něj zvyklá. S povzdechem se svezla na subtilní pohovku, potaženou hedvábím, a zavřela oči.

Roi zatím stiskl dokonale maskované tlačítko automatické obsluhy, a když vyjel servírovací stolek, podal sestře sklenici. „Teď povídej!“ vyzval ji.

Zuzana se naklonila. Šeptala, ale každé slovo vyslovila se zvláštní pečlivostí: „Snímek, který Gucky našel na ukořistěné ultrabojové lodi Starce, byl vyhodnocen.“

Roi ničím neprojevil, že napjatě poslouchá.

Zuzana pokračovala: „Je na něm jistý nadporučík Rog Fanther - jeden z odvážných mužů, kteří 14. července 2404 pronikli ze zásobovacím plavidlem DINO III do tehdejšího časového transmiteru na Variu...“

Rhodanův syn zareagoval tak, jako by v horní polokouli lodě FRANCIS DRAKE explodovala fúzní bomba.

Vyskočil, zalpal po dechu a opět se svezl do křesílka, až jeho pozlacené nožky zapraskaly.

„Tak je to tedy,“ zašeptal.

Pak skryl obličej v dlaních a zůstal nehybně sedět.

DINO III!

Zásobovací loď, která se vydala do minulosti, aby přivezla pomoc pro nezvěstného otce a jeho vlajkovou loď CREST III.

Podnik se tehdy zvrtnul v největší tragédii v dějinách Solární flotily. Když se nákladní loď s posádkou dostala do minulosti, ukázalo se, že muž, kterému se vydali na pomoc, mezitím podnikl prostřednictvím mezistanice na Pigellu relativní skok o pět set let dopředu.

Od splnění úkolu je dělilo pět set let.

A neexistovala žádná možnost jak překlenout tento časový posun.

Ani pro muže z lodi DINO III, ani pro CREST III.

Pět set let! Muži z lodi DINO III nemohli přežít ani pětinu té doby. Byli odsouzeni k smrti mimo svůj čas.

Za této situace se část posádky - pod velením majora Guse Barnarda - rozhodla překročit dobu pěti set let přesně vypočítaným dilatačním letem. Pustili se na cestu v pomocné lodi GOOD HOPE o průměru šedesáti metrů. Vzdálili se od zásobovací lodi na 250 světelných let a stejnou cestou se měli vracet.

Nikdo o nich už nikdy neslyšel.

Zmizeli - před 52 432 lety, když vezmeme v úvahu relativní časový posun.

A tady se najednou objeví obrázek jednoho z těchto mužů!

Originál barevné fotografie nadporučíka Roga Fanthera a plastová páska s vytištěným poselstvím: „Vítejte, přátelé! Berte! Pokyny leží na stole. No, jak jsme to vymysleli?“

Závěr, který z toho jednoznačně vyplýval, byl tak neuvěřitelný, že dokonce i Michael Rhodan, zvyklý na nekonvenční myšlení a oplývající notnou dávkou fantazie, byl otřesen.

Konečně položil ruce na stůl a zvedl hlavu.

„Panebože!“ vypravil ze sebe. Jeho povrchní chování a na odiv vystavovaná vyumělkovanost byly rázem pryč. „Teď je mi jasné, co je to OLD MAN, i když setrvačnost v myšlení se brání uznat skutečnost...“

„Chceš říct, že...“

„Není jiná možnost, Zuzano! Všechno, co o stanici OLD MAN víme, ukazuje na to, že se jedná o produkt pozemské technologie a pozemského způsobu myšlení. Plavidla do nejmenších podrobností odpovídají ultrabojovým lodím galaktické třídy, bojovní roboti a spojové stanice - zkrátka všechno jako by bylo pořízeno na Zemi. Co pro nás doposud bylo hádankou, se nyní vysvětlilo. Kdo jiný by mohl být stavitelem OLD MANA než jedenatřicet mužů pod velením majora Barnarda? Samozřejmě ne sami, protože stanice je dílem vysoce vyvinuté rasy, ale nevidím důvod, proč bych si nemyslel, že ti muži se prostě s tou rasou setkali. Co vlastně víme o své vlastní galaxii?“

„Velmi málo,“ připustila Zuzana.

„Skoro nic!“ vyrazil ze sebe Mike. „O hodně méně než věděl Robespierre o Měsíci planety Země. Osídlili jsme část galaxie, ale nejsme o nic lepší než mravenci, kteří žijí na Zemi a znají jen nepatrnou část zemské kůry.“

„Nebud' tak zahořklý!“ Zuzana přistoupila k bratrovi. „Stojíme teprve na prahu velkých objevů. Ani lidé nemohli v průběhu několika staletí poznat všechno, co je obklopuje.“

„Máš pravdu. Musíme se spokojit s tím, že přímo před svým prahem najdeme něco, co nám mělo pomoci zvítězit nad Mistry ostrovů a co se může obrátit proti nám. Co si o tom myslíš?“

„Přesně totéž. Ostatně, Geoffry a já jsme na naší tajné planetě provedli výpočty, které vedly k prakticky totožným závěrům. Obří robot OLD MAN společně se všemi svými sekcemi a ultrabojovými loděmi je v každém případě dílem oněch jedenatřiceti mužů, kteří zmizeli s pomocnou lodí GOOD HOPE přesně před 52 432 lety pozemského času. Jak zajistili, aby práce pokračovaly i po jejich smrti až do současnosti, zůstává hádankou. Žádné dílo v historii lidstva se nevytvářelo kontinuálně po tak dlouhou dobu a nebylo dokončeno po 50 000 letech.“

Roi přikývl. „Správně. A tady asi bude důvod selhání programu.“

„Možná taky ne, Miku. Geoffry se domnívá, že chyba se musela dostat už do základního nastavení robota. Kdybychom měli vycházet z úmyslu oněch jedenatřiceti mužů a brát jej jako základ naprogramování, pak by se OLD MAN musel vynořit už před třiceti lety, kdy Mistři ostrovů byli ještě hrozbou.“

Roi Danton si přešel dlaní čelo. „O třicet let pozdě!“ zamumlal. „To by mohlo být vysvětlení pro jeho jednání. Doufejme, že chyba není nezvratná.“

„Chceš říct...“

„Přesně to: Pokud se nám nepodaří tu chybu odstranit, je Solární impérium ztracené.“

Když Michael Rhodan opustil loď FRANCIS DRAKE, ke dvěma z pěti měsíců Dahomeje vyšel třetí.

Od nedalekého moře vanula svěží bríza a příjemně chladila rozpálené čelo mladého muže.

Mike vyměnil svůj rokokový oblek za modrošedou kombinézu z umělého vlákna, černé vysoké boty, lehkou prilbu se zabudovanou vysílačkou a u širokého opasku zavěšený šokér.

Zhluboka dýchal. Po debatě o Starci a po programování počítače to opravdu potřeboval.

Mike se vykradl z kabiny, když jeho sestra usnula. Nikde nenacházel klid a doufal jen, že mu čistý noční vzduch udělá dobře.

Pružnými kroky přešel přistávací plochu. Ze stínu jedné z podpěr vystoupila mohutná postava. Bojový robot.

„Roi Danton,“ řekl Michael.

Robot zasalutoval. „R-08-D na hlídce, pane. Žádné zvláštní události.“

„Děkuji. Mějte oči otevřené!“ odpověděl Mike a musel se usmát. Robot pochopitelně neměl oči v lidském slova smyslu, jen citlivé buňky, nastavené na různé oblasti spektra. Ale daleko důležitější byly vysoce citlivé zaměřovače, kterým nic neuniklo, v každém případě nic z toho, co se při programování považovalo za podezřelé.

Čirou náhodou se Rhodan zeptal, jestli robot nezaznamenal nějaké zvíře.

„Ano, pane. Před deseti minutami přešla prostorem mezi přistávacími podpěrami divoká kočka a zmizela mezi keři v severozápadním směru. Pokud si smím dovolit poznámku: Sloužil jsem tři roky na lodi Svobodných obchodníků, kteří se zabývali obchodem se zvířaty. Díky tomu jsem schopen divokou kočku klasifikovat jako šelmu příbuznou pozemskému tygrovci. Tady ovšem byl rozdíl v modrém zbarvení srsti.“

Mike zvedl obočí. „Modrý tygr? Pokud vím, na Dahomeji nejsou žádné divoké kočky a už vůbec ne pozemské.“

„Ano, pane, ale já můžu hlásit jen to, co jsem viděl.“

Michael zavrtěl hlavou a šel dál. Rozhodl se, že nechá robota prohlédnout.

Kousek od lodi se zvedal skalnatý pahorek. Na jeho vrcholku byla plošina s četnými spárami a rozsedinami, naplněnými šterkem, ze kterých místy vyrůstaly trsy tuhé trávy a plazivých rostlin. Z protějšího konce náhorní plošiny se blížila mužská postava s polokoulí na rameni.

Oxtorňan zvolal dunivým hlasem: „Nádherná noc, co říkáte, korzáre?“

Roi Danton se neohradil proti tomuto označení, protože věděl, že bylo míněno žertem. Nechápal jen, jak se Kajmanovi podařilo nepozorovaně vyjít z důkladně střežené lodi.

„Nevěděl jsem, že jste taky na procházce,“ poznamenal Mike.

„Musíte to vědět?“ zeptal se nevinně Orbiter.

„Poslyšte, pane Kajmane. Mám tu tajné poslání. FRANCIS DRAKE je střežen a já musím být informován o každém, kdo do něj vstupuje nebo jej opouští.“

Oxtorňan v předstírané lhostejnosti pokrčil rameny.

„Rád bych věděl, jak jste se dostal z loď,“ trval na svém Roi.

„Možná jsem se proměnil v modrého tygra a v té podobě proklouzl.“

„Co si to vymýšlíte? V modrého...“ Roi si najednou vzpomněl na hlášení bojového robota. Modrá divoká kočka proklouzla mezi přistávacími podpěrami a zmizela v severozápadním směru. To je přesně tady!

„Vy nejste obyčejný antropolog,“ procedil Roi mezi zaťatými zuby. „Kdo vás poslal na Dahomej? A přesně v době, kdy jsem...“ málem se proekl. „Otočte se a vraťte se do lodi!“ nařídil pak.

Oxtorňan se tiše zasmál. „To jsem měl právě v úmyslu.“

Prošel kolem Dantona a zamířil ke světlům lodi FRANCIS DRAKE.

Roi Danton jej zamyšleně následoval. Věděl, že Oxtorňana by jediným zásahem šokéru neochromil a ke druhému by se jistě nedostal.

Proč s ním tedy Kajman dobrovolně jde?

S novým dnem byl problém Orbitera Kajmana zapomenut. Michael Rhodan nemyslel na nic jiného než na OLD. MANA.

Matematicko-logický mozek, od kterého očekával odpověď na zadané otázky, se nalézal v jedné místnosti jeho suity. Roi měl simultánní propojení s palubní pozitronikou, tu ale bylo možné použít jen pro výstup.

Roi, následován svou sestrou, otevřel pancéřovaná dvířka a protáhl se úzkým prostorem mezi stěnou a bočním opláštěním počítače. V zásobníku u výstupního otvoru na ovládacím panelu ležely děrné štítky, které přístroj vydal po celonoční práci. Roi je postupně zasouval do dekodéru a čekal na výsledek.

O zlomek vteřiny později se s tlumeným zabzučením rozběhla tiskárna a na jejím výstupu se pomalu vysunovala světlezelená fólie s textem.

Sourozenci četli a o půl hodiny později se na sebe podívali. Počítač potvrdil všechno - obavy i naděje.

Před nimi, natištěná na zelené fólii, ležela kvintesence jejich vlastních úvah a výpočtů, které byly společným dílem Zuzany a jejího manžela, hyperfyzika doktora Geoffryho Abela Waringera. Vypracovali je na utajené experimentální planetě.

Ze skutečnosti, že myšob Gucky nalezl v ukořistěné lodi obřího robota kromě plné automatizace i kompletní zařízení k ručnímu ovládání, vyplýval závěr, že všechny lodě musí být vybaveny stejně - včetně samotného obřího robota.

To by znamenalo, že všude je stejná červenozelená ovládací páka, s jejíž pomocí se dá okamžitě odpojit automatika.

Počítač dále potvrdil teorii, že jednatřicet pohřešovaných Pozemšťanů, včetně nadporučíka Roga Fanthera, se mělo stát mocenským faktorem číslo jedna - a to na podporu lidstva. Někde si museli najít pomoc, protože sami by nebyli schopni uskutečnit tak gigantický záměr.

Z toho matematicko-logická pozitronika vyvodila další, mnohem podstatnější důsledek:

OLD MAN, kterého přiměli k pomoci lidstvu, musí být naprogramován tak, aby mohl vejít s lidstvem ve spojení. V opačném případě by celá práce byla nejen zbytečná, ale dokonce škodlivá.

Logicky ale musela být přijata bezpečnostní opatření, aby se gigantického mocenského nástroje nezmocnili nepovolání. Pozitronika potvrdila Zuzaninu domněnku o existenci centrálního ovladače, který bude smět obsluhovat pouze Perry Rhodan, Atlan a snad Reginald Bull.

„K tomuto závěru patrně nedospěla žádná z vůdčích osobností Impéria,“ poznamenal Roi Danton.

„Jistě,“ přisvědčila Zuzana. „Proto se pod nějakou záminkou vydáš k Zemi, pronikneš k otci - pochopitelně ne jako jeho syn, ale jako král Danton - a přesvědčíš ho, že je jen jediná cesta jak neutralizovat nebezpečí, které nám hrozí ze strany OLD MANA. Otec, Atlan a snad i strýček Reginald se budou muset dostat do centrály gigantického robota. Najít ovladač a použít jej. Tím nejen že vyloučí nebezpečí, ale zároveň získají silného spojence.“

Roi se opřel lokty o ovládací panel a přešel si prsty přes čelo. Po chvíli řekl:

„Ano, tak to udělám.“

2.

Ve vzdálenosti padesáti světelných hodin od Sluneční soustavy se k lodi FRANCIS DRAKE připojily tři těžké křižníky.

Plavidla se náhle vynořila z lineárního prostoru a vypálila salvu, jejíž jednotlivé střely se zkřížily sto kilometrů před lodí Svobodných obchodníků. Po tomto dokonale srozumitelném gestu se ozval ještě inkvizitorský hlas velitele flotily z paluby AINA.

„Okamžitě a s největším výkonem zpomalte. Identifikujte se a připravte se na přijetí strážního komanda.“

Nechybělo málo a Roi Danton vypěnil. Už se chtěl zeptat, který pitomec vydal rozkaz k tak nepřívětivému přijetí čistokrevného Pozemšťana, ale pak si uvědomil, že velitelem flotily je žena.

Jeho obličej, rudý zlostí, se rázem proměnil v masku dekadentního svůdníka.

Strhl si z hlavy třírohý klobouk a pravou ruku položil na srdce.

„J'ai le regret de devoir vous importuner, mademoiselle! Mais - comprenez-vous?“*

Plukovnice Sanna Uwanoková okamžitě ohromeně mlčela. Pak opovržlivě ohrnula rty a řekla:

„Je, úplně jedno, co jste právě vypustil z úst, ale jestli okamžitě neuděláte, co vám nařídím, proměním vaši loď v obláček plynu. Rozuměl jste vy?“

„Je ne comprend rien, mademoiselle,“** odpověděl s politováním v hlase Roi. „Můžete mi říct, jestli je dnes 20. září 2435, rozumí se pozemského času.“

Sanna Uwanoková přikývla. „A toto datum bude vytištěno ve vašem úmrtním listu, příteli. Smím vyjádřit politování nad vaším předčasným... odchodem, pane?“

„Pane!“ opakoval s odporem v hlase Roi. „Fuj, jak všední pojmenování! Jsem Roi Danton.“

* Je mi líto, že vás musím obtěžovat, slečno! Ale - rozumíte mi?

** Nerozumím ničemu, slečno

V očích plukovnice zasvítil probuzený zájem. „Král Danton, dvorní šašek Jeho Veličenstva císaře Lovelyho Boscyka! Myslela jsem si to, už když jsem četla jméno FRANCIS DRAKE.“

Ale pak její hlas zase ztvrdl: „Je mi líto, ale máme rozkaz zajmout každého Svobodného obchodníka a mužstvo pověsit na anténách. Vlajku musíte...“

Oro Masut se rozesmál. Sanna zavřela šikmé eskymácké oči a zacpala si uši. „Přestaňte, vy ertruský halamo!“ vykřikla.

Roi zachovával vážnou tvář a jeho pravá ruka, která byla mimo záběr snímací kamery telekomu, se sunula k červenému tlačítku nouzového spínače.

Prsty s lehkým zaskřípěním odlomily plombu.

Pak přišel náraz, jako by FRANCIS DRAKE náhle skočil dozadu. Tři těžké křižníky zmizely z obrazovek a jen na monitorech hyperzaměřovačů zůstaly tři zeleně svítící body.

Krátce nato hlásila obsluha lokátorů energetických výbojů silné emise impulzní energie. Strážní lodě prováděly brzdňý manévry a otáčely.

Z hyperkomu zazněl hlas plukovnice Uwanokové: „Co to mělo, k čertu, být?“

„Nařídila jste mi brzdění na nejvyšší výkon, mademoiselle,“ usmál se Roi.

Sanna Uwanoková vypnula hyperkom.

„Mám vypočítat cestu lineárním prostorem těsně až k hranicím Slunečního systému?“ zeptal se první důstojník.

Roi Danton na něj pohlédl s pozvednutým obočím. Žádná loď nesměla proniknout k hranicím v lineárním prostoru. Několik vteřin po návratu do normálního prostoru by už neexistovala. O to by se postaraly transformační platformy uvnitř planetárního systému, které bez varování ničily každého vetřelce.

FRANCIS DRAKE pokračoval v letu normálním prostorem.

Když se opět dostal ke svazu křižníků, z lineárního prostoru se vynořila ultrabojová loď galaktické třídy.

Obrazovka telekomu se rozsvítila a po chvíli se na ní ustálil obraz admirála sluneční strážní flotily. Pod služební čepicí se rýsoval široký, hranatý obličej.

„Admirál Möhrlein lodi Svobodných obchodníků FRANCIS DRAKE.“ Hlas zněl jako štěkot maličkého psíka a k muži, kterému patřil, se vůbec nehodil. „Okamžitě otočte a leťte si po svých! Dávám vám třicet vteřin, pak budu nucen v souladu s bezpečnostními předpisy zničit vaši loď.“

„Takovej záložák!“ zavrčel pohrdlivě Masut.

„Pst!“ sykl Roi.

Ale admirál urážku slyšel a pomalu se zvedl.

Mezitím uplynula lhůta, během které měl Danton uposlechnout výzvu. Admirál to zaregistroval a urážku nekomentoval.

„Soyez indulgent, monsieur!“* zvolal Danton a zvedl obě ruce.

„Máte sedm vteřin,“ sykl admirál s kamennou tváří.

Roi si odevzdaně vzdychl. Levou rukou pokynul prvnímu důstojníkovi, pravou uchopil krajkový šátek a lehkými doteky si jím osušil čelo.

„J'ai froid!“** zasténal.

„Brzy vám bude pěkně horko,“ utěšil jej Möhrlein. „Bůh buď milostiv vašim duším.“

„Amen,“ pravil Roi Danton a v příštím okamžiku byl FRANCIS DRAKE obklopen zeleně svítícím energetickým ochranným štítem. O půl vteřiny později vybuchla ve vzdálenosti pěti kilometrů transformační bomba. Loď Svobodných obchodníků proplula koulí žhnoucích plynů, které nemohly ohrozit její štít.

Příští exploze vykvetla ve vzdálenosti pěti set metrů.

Roi si byl jistý tím, že admirál nechce zničit jeho loď a v hraném zděšení sepal ruce: „Pane, mějte soucit s ubohými daňovými poplatníky, kteří budou muset hradit tenhle ohňostroj!“

Přímo o ochranný štít se rozbil dělostřelecký granát s náloží o síle 500 gigatun a loď se otřásla.

„Merci bien, cher ami!“*** zvolal pateticky Danton. „Velice jste mi pomohl. Právě jsem si naléval sirup proti kašli. Jak jste mohl vědět, že na lahvičce je pokyn ‚Důkladně protřepat‘?“

Admirál zrudl, ale než mohl cokoliv říci, na hyperkom se napojil hovor s identifikačním signálem admirála Atlana:

„Propusťte loď FRANCIS DRAKE. Má volný průchod až k ochrannému pásu Země – Měsíc. Konec.“

Mistři ostrovů byli zničeni před téměř třiceti lety. Po celou tu dobu žilo Solární impérium v klidu.

Ostražitost jeho flotily ale nijak nepolevila.

V tak zvaném ‚Ochranném pásu Země – Měsíc‘ se to jen hemžilo hlídkujícími loděmi od křižníků až po stíhačky typu Moskyt. Výsadežové lodě visely v prostoru, podobné obřím úlům, připravené během několika vteřin otevřít

* Buďte shovívavý, pane!

** Je mi chladno!

*** Vřelé díky, příteli!

prostorné hangáry a vypustit tisíce bojových plavidel, bombardérů i stíhačů, schopných postavit se se svými transformačními děly a vysokoenergetickými HD-štíty jakékoliv bojové lodi jiného než pozemského původu.

Na obrazovkách zaměřovačů lodi FRANCIS DRAKE se objevil celý roj zelených světélek. Loď Svobodných obchodníků se nyní pohybovala na eliptické dráze kolem Země a Měsíce a čekala na povolení k přistání.

Atlan se již neozval. Byrokraté z Úřadu pro kosmickou bezpečnost pokládali s bezmeznou vytrvalostí nesčetné otázky, nereagovali na stížnosti a vyžadovali naprosto nepochopitelné informace, počínaje rodinnými poměry, přes data očkování a prodělané dětské nemoci až k duševnímu zdraví předků.

Oro Masut zuřil, Roi Danton se smál.

Věděl, že je jen chtěl šikanovat. Admirál Möhrlein měl patrně jakýsi vliv u úřednictva a v tomto případě jej s chutí využil.

Proti tomu se tady nedalo nic dělat. Obranný mechanismus nepřipouštěl žádné alternativy, protože mozek Impéria byl příliš blízko.

Atlan se ale patrně informoval, kde FRANCIS DRAKE přistál, protože povolení bylo uděleno za patnáct minut. Tak krátká doba nebyla běžná a svědčila o tom, že Atlanovi byly zamlčeny obstrukce vůči posádce. Roi měl tisíc chutí vyslovit své pravé jméno - jen proto, aby viděl reakci byrokratů z Úřadu kosmické bezpečnosti. Pak ale sáhl po mikrofonu: „Kapitán radiostanici. Úřadu bezpečnosti odešlete následující text: Díky za povolení, přistanu v pomocné lodi MISC v průsečíku uvedených souřadnic, Roi Danton. Konec.“

Nechal mikrofon sklouznout do pružného držáku a pohnul páčkou v opěradle svého křesla.

Současně s rozsvícením červené kontrolky a spuštěním akustického signálu bylo křeslo včetně svého obsahu obklopeno stabilizovaným polem a propadlo se do podlahy.

Cesta šachtou k hangáru, vzdálenému 420 metrů, trvala čtyři vteřiny.

Zatímco se prázdné křeslo vrátilo na původní místo, Roi Danton nastoupil do malé eliptické pomocné lodě a aktivoval pohon.

Deset vteřin po stisknutí páčky v opěradle křesla opustila loď o průměru osmi metrů hangár a zamířila k povrchu Měsíce.

O devět minut později dosedla měkce jako padající list na určené místo.

Roi vypnul motor a pohlédl na obrazovku, která mu zprostředkovala pohled ven.

Na levoboku se k černému nebi zvedaly stříbřitě bílé rozervané stěny kráteru Hipparch a jejich stín byl krátký a ostrě ohraničený. V dálce se slabě třpytily ochranné štíty obranných pevností. Vlastní obranná zařízení se nacházela pod povrchem.

Pravá strana nabízela úplně jinou scénérii. Roi napočítal celkem osmadvacet kupolovitých staveb, uspořádaných do půlkruhu. Obsahovaly projektory trakčních paprsků a situačních ochranných štítů. Na ploše, ohraničené zdmi staveb, stály četné nákladní lodi, nad kterými se se svým opláštěním z matně se lesknoucího kovu tyčila ultrabojová loď. Toto plavidlo patrně právě vyšlo z loděnice a čekalo jen na přejímací komisi a rozkaz k přepravě na místo určení.

Při pohledu na zrcadlově hladkou přistávací plochu se Roi bezděčně usmál. Velmi dobře si vzpomínal na svůj první let na Měsíc. Tehdy mu bylo šest let a snil o tom, že jednou bude vojenským velitelem na Měsíci. Ničím nechráněná a přesto naprosto nedotčená plocha jej překvapila.

Na otázku, jak je to možné při neustálém dešti meteoritů, mu odpověděl jeho kmotr Reginald Bull, protože otec s matkou byli tehdy na státní návštěvě na Plophosu.

Vysvětlil mu, že ve skutečnosti je nebezpečí ze strany meteoritů na Měsíci jen o něco málo větší než na Zemi, neboť ačkoliv je tloušťka měsíční atmosféry jen zlomkem atmosféry planety Země, ve výšce osmdesáti kilometrů se téměř rovná pozemské ve stejné výšce a ještě dále se rovná tloušťce atmosféry Země.

Nejdřív tomu nechtěl věřit a považoval to za jeden ze strýčkových žertů, ale pak totéž vyprávěl průvodce. Roi si tak trochu nostalgicky vzpomněl na ty doby, kdy pro něj každá nová zkušenost byla cestou do světa zázraků. Dnes znal stovky planet, měsíců a sluncí, procestoval miliony světelných let a nejlépe se cítil v moři hvězd. Na zázraky už nevěřil a iluze vybledly jedna po druhé.

Vedle lodi zastavil kluzák. Roi Danton zaklapl přilbu a otevřel kabinu. Dva důstojníci v černočervené uniformě lunární bezpečnostní služby jej nechali nastoupit a jeden z nich mu oznámil:

„Velký administrátor vás očekává ve vyhodnocovacím sektoru NATHANA.“

Podpovrchový expres vjel do jasně osvětlené haly. Hala vypadala naprosto běžně, přesto Roi věděl, že se nalézá uvnitř mozku Solárního impéria. A to ve velmi složitém přístroji, který dokáže pracovat rychleji, dokonaleji a všestranněji než lidský mozek, přestože mu chybí to podstatné: vlastní vědomí a schopnost tvůrčího myšlení.

V jistých mezích by obojího dosáhl za pomoci Posbíů, ale člověk si obě schopnosti ponechal pro sebe - ne snad z nadřazenosti, ale proto, že kdyby duševní práci přenechal strojům, byl by to začátek jeho konce. Člověk se poučil ze zkušeností Arkonidanů.

První dva průvodci předali hosta dalším a Roi si všiml, že na kombinéze mají symbol své jednotky: stylizovanou tygří hlavu.

Oba muži tedy patřili k Modrým tygrům, elitní jednotce pozemského výsadkového oddílu, jehož členové pocházeli výhradně z Oxtornu.

Roi nakrčil čelo. Kde to jen slyšel?

Dahomej, strážní robot, Orbiter Kajman! vzpomněl si.

Existovalo tady snad nějaké spojení?

„Následujte nás, pane!“ vyzval ho netrpělivě jeden z důstojníků. „Velký administrátor vám může věnovat jen deset minut.“

Roi se vytrhl ze zamyšlení a rychle se duševně připravil na rozhovor s otcem.

Deset minut? Směšné! Otec bude mít pro mě neohraničené množství času, jen až se dozví, o co jde.

Ale jen přikývl a nechal se vést.

Antigravitační výtah je dopravil ještě asi o sto metrů hlouběji a automaticky ovládanou příčkou do prostoru, podobného přetlakové komoře.

Roi věděl, že nyní je ukrytými přístroji podrobován důkladné osobní prohlídce. Nikomu se nemohlo podařit projít s předmětem byť vzdáleně podobným jakékoli zbraní.

Nad dveřmi se rozsvítila zelená kontrolka a příčka se rozjela do stran.

Zas tu byla chodba, na jejím konci opět něco jako přetlaková komora, a nakonec kupolovitá místnost, jejíž stěny byly pokryté obrazovkami a přístroji. Z jedné strany sálu na druhou vedla řada skříňovitých přístrojů, z jejichž útrob zaznívalo cvakání a bzučení.

„Regulátor 3004 pro vyhodnocující sekci,“ řekl jeden z důstojníků a tišeji dodal: „Nevím, proč nám šéf dovolil vést vás tudy. Já bych to neudělal.“

„Taky nejste Perry Rhodan, mon ami!“ odpověděl Roi.

Oxtorňan poznámku přešel a nehnul brvou. Na konci místnosti zvedl modře svítící destičku a před nimi se otevřely dosud neviditelné dveře.

Vstoupili do obyčejného výtahu, jehož průsvitným stropem mohli vidět nosné lano. Roi uznale pokýval hlavou.

Antigravitační výtah by přestal fungovat v okamžiku výpadku proudu, kdežto obyčejný bude fungovat s náhradním zdrojem a v případě krajní nouze pomůže klika a pár silných paží.

Kabina zastavila a oba Oxtorňané jej dovedli ke dveřím, hlídaným dvěma bojovými roboty.

Roi Danton znal jen některé z mužů, kteří seděli kolem kulatého stolu a probírali se v hromadách fólií s dekodovanými texty, ale ti, které znal, patřili k vůdčím osobnostem Solárního, impéria. Byl tu jeho otec, Atlan, strýček Bully, Tiff a John Marshall.

Perry Rhodan přistoupil k Roi Dantonovi a ignoroval jeho poklonu.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane Dantone. Prosím, následujte mě do vedlejší místnosti,“ řekl.

Atlan stál nedaleko dveří a změřil si Roie zvláštním pohledem, při kterém Rhodanova syna zamrazilo už tehdy na Rubinu.

Zdálo se, jako by prastarý Arkonidan něco tušil. Ale jeho domněnky se patrně ubíraly po falešné stopě, jinak by hádanku musel vyřešit už dávno.

Roi potlačil nepříjemný pocit a smekl třírohý klobouk. „Bonjour, sir! Vous n'avez fait un grand plaisir.“*

V koutcích Atlanových rtů to zacukalo. „Pas de quoi, monsieur l'avocat!“**

Roi se nedivil, že Atlan mluví bezvadnou francouzštinou ani že zná Dantonovo původní povolání. Docela možná tohoto revolucionáře osobně znal.

Tohle byl jeden z nečetných okamžiků, kdy Roi Danton zalitoval, že nemá buněčný aktivátor. Musí to být nádherné říci po tolika letech: Byl jsem při tom!

Pak se v zamyšlení usmál. Vždyť je to šílené! Možná je to víc starost než radost.

„Qu'est-ce qu'il y a?“*** zeptal se tiše admirál.

Roi zamumlal velmi hrubý francouzský výraz a šel za otcem. Dveře se za nimi automaticky zavřely a kolem stěn se rozestavilo osm bojových robotů.

Rhodan se díval na svého syna, aniž ho poznal, a po téměř minutě se zeptal telepata: „Nuže?“

John Marshall odpověděl jen bezradným výrazem.

Roi si odkašlal. „Díváte se na mě zasmušile, pánové. Pan Marshall neměl u mě úspěch. Připouštím, že mě to mrzí, ale nehodlám vyjevit nic ze svých myšlenek. Jistí lidé by mohli být vystaveni takové duševní zátěži, že by to vedlo k tragédii.“ Pak se usmál na Atlana. „J'espère, que vous ne prenez pas cela en mauvais part!“****

* Dobrý den, sire! Prokázal jste mi velkou laskavost.

** Není zač, pane advokáte!

*** Co se děje?

**** Doufám, že mi to nemáte za zlé.

„Přejdeme k věci!“ pronesl netrpělivě Rhodan. „Pane Dantone, můj čas je vyměřen velmi přesně, takže nemám možnost ocenit vaše fečnické umění. Promiňte, ale to je prostě fakt. Co vás přivedlo na Zemi?“

Svobodný obchodník přelétl pohledem obličeje přítomných. Našel v nich nevoli, ironii a nezájem.

Zkřížil ruce na hrudi, sklonil hlavu, ale zpod víček pozorně sledoval otce.

Pak řekl: „Rád bych věděl, pánové, jestli si o podobizně a zprávě jistého nadporučíka Roga Fanthera myslíte totéž co já.“

Temperamentní Bully hvízdal.

Rhodan se jen nepatrně pohnul, ale Roi, který znal otcovu dokonalou schopnost ovládání, vycítil jeho rozrušení.

„Co vy vůbec víte o nadporučíku Fantherovi?“ zeptal se Atlan.

Roi Danton opakoval všechno, co se dověděl od Zuzany, aniž by ovšem prozradil svůj zdroj informací.

Když domluvil, rozhostilo se zlověstné ticho.

Na Rhodanově čele se objevila kolmá vráska, kterou Roi dobře znal, a na Rhodanově spánku vystoupila modrá žilka. Ledově šedé oči se upřely na Roiův obličej a zároveň zazněl hlas, který vydal nekompromisní rozkaz k bojovým robotům:

„Tento muž nesmí opustit místnost!“

Pak promluvil k cizinci: „A teď bych rád věděl, kde jste získal přísně tajné informace. O identifikaci fotografie jako portrétu nadporučíka Fanthera věděl jen úzký kruh absolutně spolehlivých spolupracovníků.“ Naklonil se nad stůl a sevřel jeho okraj tak silně, až mu zbělely klouby. „Odkud má Svobodný obchodník své vědomosti?“

Ačkoliv se Roi téměř polekal tvrdosti hlasu svého otce, trucovitě pokračoval ve své hře. Krajovým šátkem si osušil čelo, čichal k lahvičce s čpavou solí a mumlal francouzské kletby, kterým Atlan jistě rozuměl.

Reginald Bull udeřil pěstí do stolu. „Mlčte už konečně, mladý muži!“ Pak spustil: „Hvězdní bohové mi jsou svědky, že bych toho chlapa nejradši zaškrtil, kdyby mi na druhou stranu nebyl celkem sympatický. Co se má nějaký pirát plíst do našich věcí?“

„Tedy za prvé...“ Roi málem řekl strýčku, ale včas se zarazil. „Pane Bulle. Kromě mého sluhu není o těchto skutečnostech informován nikdo ze Svobodných obchodníků. Na druhou stranu bych vás upozornil, že my, Svobodní obchodníci, jsme dobří - nebo špatní Pozemšťané jako lidé ze Země. Pokud Impériu hrozí nebezpečí, je to nebezpečí i pro nás, protože náš osud je spojen s osudem Země. Následkem toho se nepletu do vašich záležitostí, ale do svých.“

„Ten chlapík se mi líbí!“ prohlásil Atlan. „Někdy, někde jsem se s tím mladým mužem už setkal, ale kdy v proudu času a kde?“

Roi skryl úlek. Teď se nechtěl dát poznat. Nejprve musel provést svůj záměr a vymanit se ze stínu svého otce.

„Musíme přelstít obřího robota, pane,“ obrátil se opět na Rhodana. „Prostředek je po ruce. Loď, ukořistěná Guckym.“

V Rhodanových očích se objevil zcela nový výraz. Nebyl to jen respekt před tvůrčí prací druhého, šlo téměř o okouzlení. Tento mladý muž, který si hrál na dekadentního dvořana vždy, kdy to považoval za výhodné, byl bezesporu odvážný a neústupný muž, který byl na stejné duševní úrovni jako Atlan, Bully, John i on sám.

Mohl být velkou pomocí - stejně jako smrtelným nebezpečím.

„Předneste své návrhy!“ řekl příkře Rhodan.

„VIII-696 je sice ultrabojová loď galaktické třídy, jaké se v našich loděnicích staví už třicet let - ale zároveň je víc!“

Roi Danton se vyjadřoval s chladnou věcností a přesně odměřovaným přízvukem.

„V čem se liší?“ zeptal se Perry Rhodan.

Na jeho obličeji bylo vidět, že zná odpověď, ale jeho zvykem bylo vyslechnout mínění druhých a teprve poté říci své.

Roi to věděl až příliš dobře a začal:

„Loď VIII-696 může být řízena jak vyškolenou posádkou, tak robotem. Volba mezi těmito alternativami se provádí pohybem jediné páky.

Jestliže je páka v poloze ‚manuální řízení‘, je mechanické vědomí velitelského mozku odpojeno a nemůže si později ‚vzpomenout‘ na nic, co se událo během řízení lodě lidmi.

Prosím, abyste si vzpomněli na první setkání s Posbii, kteří zpočátku neměli jiný cíl, než zničit každou organickou bytost. Pozemské výsadkové jednotky tehdy používaly tak zvané individuální absorbéry, které odstínily jakékoliv vyzařování mozků na organickém základě. Člověk s aktivovaným individuálním absorbérem byl Posbiem považován za robota, následkem čehož byl přijat jako přítel.

Tento princip by mohl být použit při setkání se Starcem.“

„Výborně, pane Dantone,“ řekl Perry Rhodan. „Znáte dobře dějiny lidstva. K prvnímu setkání s Posbi došlo před více než 320 lety.“

„Můj otec byl nejlepším učitelem dějin, jakého si jen lze představit,“ řekl Roi s neproniknutelným úsměvem.

Solární maršál Julián Tiffloor tu seděl s nezúčastněným výrazem v obličeji a zatím neřekl ani slovo. Přesto si pořád prohlížel rysy cizincovy tváře a lámal si hlavu, kde toho člověka už viděl. Připadal mu známý, ale nedokázal by definovat, čím.

„Prosím, pokračujte!“ vyzval Rhodan Svobodného obchodníka.

„Loď VIII-696 musí mít posádku pečlivě vybraných specialistů. Měl byste v ní být vy, pane, i tento pán,“ uklonil se směrem k Atlanovi, „protože jen vy budete smět obsluhovat řízení OLD MANA.“

Loď by letěla ke známému místu, kde se nalézá robot. Krátce před příletem by byla aktivována automatika, a pak by se počkalo. Palubní mozek by neprozradil přítomnost organických bytostí a posádka by zapnula individuální absorbery.

Jsem si jistý, že OLD MAN přijme svou ultrabojovou loď. Aby nevzbudila podezření svou neplánovanou nepřítomností, mohla by být například poškozena.

To je vše, pánové.“

Perry Rhodan chvíli přemýšlel se zavřenýma očima, a pak se zkoumavě zahleděl do tváře mladého muže. Nakonec řekl: „Lest a odvaha - tím už byly dobyty celé hvězdné říše...“

A náhle si vzpomněl na svou první akci mimo Sluneční soustavu. I on musel tehdy použít lest a odvahu, aby zvítězil nad nepřítelem, který materiálně převyšoval lidstvo. Roi Danton mu něčím připomínal jeho vlastní mládí.

„Váš návrh v podstatě odpovídá našim vlastním úvahám,“ řekl po chvíli. „Dáme jej k posouzení Nathanovi a poté přijmeme rozhodnutí. Byl bych rád, kdybyste byl konečnému rozhodnutí přítomen. Prozatím jste mým hostem.“

3.

Loď VIII-696 stála na pokusné střelnici Luna T 323, rozryté krátery zalitými roztavenou horninou a stopami po dopadu dělostřeleckých granátů, jako hora z terkonitové oceli.

Jakmile začaly blikat kontrolky na okraji dopadové plochy, Perry Rhodan, Atlan a Roi Danton se ukryli v protiatomovém krytu. Obrazovky jim zprostředkovaly pohled na dopadovou plochu s dokonalou věrností obrazu.

Z kupole dělostřelecké baterie vyšlehly energetické paprsky a se strašidelně působící nehluchostí narazily do opláštění ultrabojové lodě.

V místech, kam dopadly; se vyhloubily krátery a vystříkl roztavený terkonit, který na zemi ztuhl v podivně tvarovanou, porézní hmotu.

„To stačí,“ řekl po chvíli Perry Rhodan.

Děla zastavila palbu. Žhnoucí okraje trhliny v opláštění postupně vybledly, obrovský kus pancíře odpadl s nehluchě se snesl k zemi.

Rhodan pocítil závan vzduchu. Když se otočil, uviděl myšoba, který teleportoval do krytu.

„Taky by ses aspoň jednou mohl ohlásit předem, maličký. Konečně, máme hosta, který nezná tvoje schopnosti,“ vyčetl mu.

Gucky si změřil Svobodného obchodníka od hlavy k patě a odhalil svůj jediný hlodák. „Nevypadá, že by se polekal. Mám pravdu, piráte?“

„Svobodný obchodník,“ opravil jej Roi. „Váš trik je velmi zábavný, pane.“

„To není žádný trik, partyzáne!“ protestoval myšob.

„Svobodný obchodník...“

„No dobře, tedy osvobozený obchodník.“ Gucky se otočil na Rhodana: „Tahle komická figura poletí s námi k OLD MANOVI?“

„Plán vzešel z jeho hlavy, maličký,“ odpověděl Rhodan. „Pan Danton je náš host a samozřejmě jej vezmeme sebou.“

„Díky, grandseigneur!“ Roi se uklonil s rukou na srdci.

Gucky hvízdal. „Jak to, že ti říká starý pane?“

„Grandseigneur,“ opravil jej Atlan, „znamená v doslovném překladu velký pán, velký muž. Ve Francii v XVIII. století to byl titul příslušníka vysoké šlechty a označení člověka, který žije na vysoké noze.“

Myšob se zaraženě podíval na své malé nohy. „Takže já jsem malosenež.“

Atlan se zasmál. „Za prvé by to znělo petitseigneur, za druhé tento termín neexistuje a za třetí se to v tomto smyslu nedá užít.“

„Nesmysly!“ zahučel Gucky. „Každý normální člověk by otevřel rozum, abych se mu do něj mohl podívat!“

Roi obrátil oči v sloup, zapotácel se a přidržel si pod nosem lahvičku.

Gucky jej telekineticky podržel a rovněž telekineticky mu sebral lahvičku a přičichl k ní.

V příštím okamžiku se svalil. Roi k němu přiskočil. Nezvedl myšoba, ale lahvičku, jejíž obsah se vysypal a v místnosti se rozšířila pronikavá vůně.

Roi shrnul čpavou sůl do lahvičky a teprve poté se otočil k myšobovi. Když Gucky otevřel oči, řekl mu: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, monseigneur. Samozřejmě mě to mrzí, ale... Proč jste chtěl otevírat můj rozum?“

„Proč? Abych si mohl přečíst vaše myšlenky, vy Svobodný zednáři nebo co vlastně jste. Chtěl jsem vědět, proč si tak říkáte. Tak složité jméno si žádný člověk nemůže pamatovat.“

„Vy jste člověk, monseigneur?“

„Díky bohu ne, Svobodný pane!“

„Oslovujte mě prostě monsieur Danton, ano?“

„Jak? Darlton?“

„Danton. To je velký rozdíl!“

„Taky doufám. Clark Darlton o mě napsal moc pěkné věci!“

„Georges Danton byl francouzský revolucionář!“ zvolal Roi.

„Já myslel, že to jste vy,“ podivil se Gucky.

„Vzdávám se,“ řekl Roi. „Přejdeme k věci.“

Atlan zaklapl přílbu a ostatní následovali jeho příkladu. V tom okamžiku zabzučel telekom a na obrazovce se objevil obličej náčelníka galaktické obrany, Allana D. Mercanta.

„Zpráva od našich lodí v sektoru planetární soustavy Roi: OLD MAN stáhl své ultrabojové lodi a izolované části a zmizel v lineárním prostoru. Cíl neznámý.“

Poručík Jerome Barruda létal už čtvrt roku po stejné trase. Stíhačka, kterou pilotoval, patřila pozemské základně na Ferrolu v systému Vegy. Úkolem poručíka Barrudy a několika dalších lodí bylo křížovat prostor nad Ferrolelem a hlásit vše podezřelé.

Během čtvrt roku se nestalo nic podezřelého a ani dnes to nevypadalo, že by se mělo stát. Planetární soustava Vega byla vzdálená od Země jen 10 světelných let a na rozdíl od doby před 450 lety se kladl důraz na to, aby se všem známým rasám galaxie oznámila pozice Země, aby se jejich bojové lodě nedopatřením nedostaly do tohoto sektoru. Vědomě by se jistě žádný příslušník jakékoliv cizí rasy neodvážil tak blízko k centru Solárního impéria v bojové lodi - byl by okamžitě zničen. V centrální oblasti hvězdného impéria lidstva se směly pohybovat jen bojové lodě pozemského původu.

Poručík Jerome Barruda to věděl a taky si myslel, že během své služby nikdy neuvidí nic jiného než ferrolské obchodní lodě a hlídková plavidla ze základny.

Přišlo to tak náhle, že Barrudův varovný signál dorazil na základnu současně s nepřátelskými ultrabojovými loděmi.

Vynořily se naráz z lineárního prostoru, byly jich stovky a tisíce, zaplavily soustavu Vegy, nemilosrdně zlomily jakýkoliv odpor a jen tak mimochodem zničily obchodní lodě, které se náhodou zdržovaly v prostoru.

Poručík obdržel rozkaz probít se k shromažďovacímu bodu mimo planetární soustavu Vegy a počkat tam. Velitel základny na Ferrolu nařídil evakuaci Pozemšťanů.

Pak Jerome Barruda uviděl, jak se z lineárního prostoru vynořilo nejobrovitější monstrum, jaké kdy existovalo.

O OLD MANOVI už slyšel, ale něco jiného je vědět, že obří robot se svými dvanácti základnami pokrývá plochu tří set kilometrů, že polokoule velitelského stanoviště se tyčí do výšky sta kilometrů a její průměr činí dvě stě kilometrů a každá základna pojme 840 plavidel galaktické třídy - a něco jiného je vidět takovou nestvůru na vlastní oči.

Jerome byl svědkem, jak se od hlavního tělesa oddělily dvě sekce - každá o velikosti 50 x 50 kilometrů - a rychlostí ultrabojové lodi zamířily do vnitřku planetární soustavy. Ještě během letu se ze sekcí odpojily obrovské lodě.

Poručík odvrátil oči od úchvatného pohledu. Robot odvrhl další tři sekce, ze kterých jako z úlů vylétaly tisíce plavidel. Po obrazovce zaměřovače se rozstříkly zelené body. Cizí lodě neprodyšně uzavřely planetární systém Vegy.

Poručík uskutečnil dva lineární lety a bez problémů se dostal k nařízenému místu ve vzdálenosti devět set miliónů kilometrů.

Během dvouhodinového čekání dorazilo dohromady dvanáct více či méně poškozených lodí.

Dvanáct ze sto třiceti sedmi těžce vyzbrojených plavidel!

O půl hodiny později bylo přerušeno spojení s Ferrolelem. Ti, kdo přežili, se vydali na cestu domů.

Roi Danton byl na velitelském můstku lodi VIII-696, když se přistávací plocha a její okolí rázem změnily.

Všude vzplanula světla, střílny obranných pevností se otevřely a z podzemních hangárů vylétaly k černému nebi stíhačky podobné přízrakům.

Z přistávací plochy se zvedlo asi padesát ultrabojových lodí galaktické třídy. V okamžiku, kdy byly aktivovány ochranné štíty, světle šedý povrch měsíce zeleně zazářil.

Jakmile tato plavidla zmizela, nad přístavem i pevnostmi se vyklenul energetický ochranný štít.

Pak byl opět klid.

Netrvalo to ani minutu a Měsíc planety Země byl v plné bojové pohotovosti.

„OLD MAN se vynořil,“ odpověděl Atlan na tázavé pohledy. „Je vzdálený jen deset světelných let. To znamená v planetární soustavě Vegy. Ustoupili jsme z Ferrolu, ale ne dost rychle. Utrpěli jsme velké ztráty. S Ferrolelem nemáme žádné spojení. Zdá se, že OLD MAN zaútočil naprosto nekompromisně. Skokani, Arkonidané a Akonané před pěti minutami uzavřeli svá obchodní zastupitelství na Marsu a evakovali personál. Konvoj obchodních lodí Skokanů přešel ve vzdálenosti půl světelného roku od Sluneční soustavy do lineárního prostoru.“

„Křesy opouštějí potápějící se loď,“ poznamenal Roi Danton.

„Kdo by jim to mohl mít za zlé? Jsou všechno jiné jen ne naši spojenci. Solární impérium je připravilo o obchodní monopol a pýchu. Možná si myslí, že by mohli v budoucnu obojí získat zpět.“

„Ztratí i zbytek,“ poznamenal suše Roi.

„Kdybych jen věděl, co OLD MAN pohledává v systému Vega!“ řekl prudce Atlan.

„Já to vím, pane!“ řekl Roi a málem už v této bezvýhodné situaci odložil masku. „OLD MAN se chce porozhlédnout na Pigellu. Robot je bezradný. Neví, co si počít. To by potvrzovalo teorii, že je výtvozem pohřešovaných mužů pod velením majora Barnarda, protože jenom oni mohou vědět, že CREST III byla na tehdejší stanici Mistrů ostrovů na šesté planetě systému Vega vržena o pět set let dopředu.“

Atlan sevřel ruce v pěst. „Ted’ chápu, Roi... Chtěl jsem říci pane Dantone.“ Atlan si nevšímal Dantonova úsměvu a rychle zvedl ke rtům náramkový telekom. Když se Perry Rhodan ohlásil, seznámil ho s teorií Roie Dantona.

Velký administrátor odpověděl: „NATHAN tvrdí totéž.“ Pak po chvilce mlčení pokračoval: „Požádal jsem o urychlení příprav. Během třiceti minut budou na palubu dopraveny zbylé součásti výstroje. Postarej se, aby byly řádně uskladněny. Já přijdu jak nejrychleji budu moci a přivedu zbylé členy expedice.“

„Počkej!“ zvolal Atlan. „Musíš vědět, že původní plán je neproveditelný. V paměti navigačního přístroje ukořistěné lodi jsou souřadnice polohy OLD MANA v Roiově systému. Centrální mozek OLD MANA bude považovat za podezřelý, jestli se VIII-696 objeví v systému Vega.“

„Hm,“ řekl jen Rhodan.

Roi Danton se rychle vložil do diskuze. „Je tu možnost, jak odstranit jeho pochybnosti. V ukořistěné lodi musíme spustit separátní spojení v pozitronice, mimořádné zapojení, které prakticky nevysílá žádnou konkrétní informaci, ale z jehož zkomoleného signálu by OLD MAN dokázal dešifrovat, že řídicí mozek lodi VIII-696 je schopen přijmout souřadnice nové polohy.“

„To je velmi odvážný manévr!“ vložil se Atlan.

„Myslím, že jde o jedinou možnost,“ řekl Rhodan.

Obrovská koule lodi FRANCIS DRAKE se pomalu snášela na přistávací plochu. Motory, umístěné v prstenci v místě rovníku, zpětným chodem brzdily pád. Namodralé plamínky, které vycházely z trysek, se po dosednutí lodi rozlily po zemi jako živý koberec.

„Dotáhl jste to daleko, mladý muži,“ řekl Atlan. „Vaše soukromá loď stojí na jednom z nejdůležitějších míst Solárního impéria. Není to tak dlouho, co vás chtěli vyhnat z pásma, vzdáleného několik světelných let.“

„Le vent a tourné“,“ odpověděl Roi.

„A věští bouři,“ dokončil vážně Arkonidan. „Máte bratra?“

„Sestru, pane.“

Admirál se usmál. „Nerad pracuji s muži, o kterých nevím o nic víc než jak se jmenují.“

„Jméno nehraje žádnou roli, je to jen prostředek k určení totožnosti. Důležitější je znalost osobnosti, a té se vám u mě asi nedostává. Nanejvýš znáte organizaci Svobodných obchodníků a víte, že nepodnikají nic proti zájmům Impéria, i když tu a tam si... vykládají zákony poněkud velkoryseji.“

„Jako například v uzavřeném sektoru Červánky,“ řekl Atlan.

Roi pokrčil rameny. „Vesmír je svobodný a patří všem, ale v Impériu má hlavní slovo armáda a sektor byl uzavřen rovněž z vojenských důvodů.“

„Je výsadou mládí kritizovat opatření starších,“ řekl Atlan. „Přesto máte pravdu. Promluvíme si, až bude problém OLD MAN za námi.“

Když FRANCIS DRAKE dosedl, půdou pod jejich nohama proběhlo zachvění. Roi se uklonil Atlanovi, nasedl do kluzáku a zamířil ke své lodi. Perry Rhodan mu dovolil vzít s sebou tři průvodce a on už věděl, kdo to bude.

Oro Masut jej očekával u vstupu do lodi a bylo na něm vidět, že už si dělal starosti.

„Tady jsi!“ zvolal Roi. „Kde jsou moji dva antropologové?“

„Doufám, že ve vaší kabině,“ odpověděl nevlídně Ertrusan.

„Vy doufáte?“ podivil se Roi. „Nevíte to? Nařídil jsem...“

„Já vím, pane. Ale od okamžiku, kdy jste nás opustil, jsem je dvakrát v kabině nezastihl, přestože dveřmi neprošli. Nikdo si to nedovede vysvětlit.“

„Vy jste se jich nezeptal?“

„Oni všechno popřeli. Nechtěl jsem používat násilí.“

Oro Masut položil na dveře impulzní klíč. Zelená kontrolka dosvědčila, že dveře nebyly otevírány násilím.

„Jak se vám líbí na palubě lodi FRANCIS DRAKE?“ zeptal se Roi Danton Orbitera Kajmana.

„Co vám na to mám odpovědět?“ blýskl očima Oxtorňan. „Musíme být tady v kabině...“

„A přece jste ji opustili,“ skočil mu do řeči Oro Masut.

„Dovolte? Dveří jsem se ani nedotkl!“

„Právě,“ řekl Roi Danton, „ale nechme toho. Přišel jsem kvůli něčemu jinému.“ Otočil se k Janine, která si rovněž začala stěžovat na u věznění. „Přišel jsem vás vysvobodit, mademoiselle! Vyslechněte můj návrh!“

* Vítr se otočil

V krátkosti je zpravil o vynoření obřího robota v planetární soustavě Vegy a o plánovaném letu k němu. „Jestli chcete, můžete mě a Masuta doprovodit. Bude to dobrodružství, mademoiselle!“

Pobaveně se na něj podívala: „Horda mužů a jedna žena proti obřímu robotu, proti inteligentnímu stroji s nekonečnými možnostmi! Myslíte, že má váš plán vůbec nějakou šanci na úspěch?“

„Nejistota je právě to, co mě vzrušuje, slečno!“

„To jsem chtěla slyšet!“

„A vy, pane, nezapomeňte vzít s sebou svého mužička,“ promluvil Roi ke Kajmanovi a se zadostiučiněním zaznamenal Oxtorňanův polekaný výraz.

Tedy přece! Polokoule na Kajmanově rameni byla jistě víc než nějaký přístroj.

Skład zbraní a výstroje se nalézal v bezprostřední blízkosti velitelského můstku ukořistěné lodi. Technici v něm zřídili speciální ubytování pro celkem třiadvacet osob: Perry Rhodana, Atlana, Roi Dantona, Oro Masuta, Orbitera Kajmana s jeho asistentkou a čtyři příslušníky Sboru mutantů, mezi nimiž byl John Marshall a Gucky. Zbylí muži byli zkušenými letci, technici a specialisté v oblasti robotiky.

Kabina byla malým světem. Byla vybavená silným hypervysílačem, zaměřovači a lokátory, záložními zdroji proudu a zcela nezávislým, vysoce výkonným transmittersem.

26. září roku 2435 pozemského času se ultrabojová loď zvedla z povrchu Měsíce a zmizela ve tmě.

Několik světelných měsíců před planetární soustavou Vegy očekával loď silný svazek imperiální flotily a následoval ji v přiměřeném odstupu až do okamžiku, kdy dosáhla předem stanovených souřadnic.

Největší podnik posledních dvou desetiletí započal.

Roi Danton pocítil zcela mimořádné vzrušení, ale střežil se dát to najevo. Poprvé od okamžiku, kdy opustil otcovský dům, se vážně obával, že se prozradí tónem hlasu, pohledem nebo pohybem.

Jeho otec působil na rozdíl od něj naprosto klidně a vyrovnaně. Ale obličej ztuhlý do nehybné masky synovi prozradil, že i on, jako všichni, cítí napětí.

Atlan své obavy ani neskrýval. Nijak se netajil názorem, že jejich šance jsou mizivé. Ještě krátce před startem navrhl, aby loď VIII-696 dostala posádku robotů s jediným rozkazem: Okamžitě po přistání v hangáru OLD MANA odpálit arkonskou bombu. Bezpochyby by šlo o radikální - a úspěšné - řešení, odpovídající mentalitě Arkonidanů. Ale Perry Rhodan žádal víc. Chtěl získat OLD MANA pro Impérium a ostatní s ním souhlasili. Obří robot byl darem nejstatečnějších mužů lidského rodu a takový dar se neodmítá.

Roi pozoroval Kajmana.

Údajný antropolog mu byl stále podezřelejší. Byl jediný z celé posádky, kdo si nedělal starosti a nepociťoval strach.

Roi Danton, který věděl, že každá normálně myslící organická bytost strach cítí, si lámal hlavu Kajmanovým chováním, ale řešení nenašel. Příčina mohla být jediná: Kajman musel vědět něco, co nikdo jiný nevěděl.

Z úvah jej vytrhly poplachové sirény a z reproduktoru zazněl hlas:

„Dosažení operační prostor OLD MANA. V sektoru Zelená asi dvanáct ultrabojových lodí, vzdálenost jedenáct milionů kilometrů...“

Roi cítil, jak mu krev buší ve spáncích a po celém těle se mu rozlévá nezvyklý chlad. Jestliže OLD MANA pojme sebemenší podezření, nepřijme je a okamžitě je zničí.

Spěšně, ale s naprostou jistotou a přesností, technici odpojili ovládací pulty manuálního řízení. Pak jeden po druhém odcházeli z můstku a Atlan osobně kontroloval, zda si každý aktivoval individuální absorbér.

Roi se ve dveřích otočil a viděl, jak jeho otec přepnul červenozelenou páku.

Po časové prodlevě, která byla tak malá, že ji lidské smysly nestačily zaznamenat, začala pracovat pozitronika lodi.

Perry Rhodan přešlápl, jako by jej páčila půda pod nohama a s bledým obličejem opustil můstek.

Ale nestalo se nic, co by potvrdzovalo předešlé obavy. Každý se bál, že individuální absorbéry by mohly být odhaleny... Jen Orbiter Kajman strach neměl.

Speciální obrazovka přinášela pohled na prostor kolem lodi VIII-696. Z hlubin vesmíru se stále vynořovaly kulovité lodě a několik set kilometrů od ukořistěného plavidla obracely.

„Možná jsme přece jen měli obsadit palebné pozice,“ řekl jeden z členů posádky, když sledoval na obrazovce prudký přílet a ještě rychlejší odlet robotem řízené lodi.

„Čeho bychom tím dosáhli?“ zeptal se Atlan.

Ještě než muž odpověděl, Pozemšťané museli zavřít oči před oslňujícím svitem. Zazněly výkřiky, muži vyskakovali z křesel a kdosi vykřikl:

„Transmitter je mimo provoz!“

„Klid, prosím! Nic se nestalo!“ zazněl Rhodanův pevný hlas.

Muži poslechli. Loď se zatřásla a přes obrazovku sjely blesky výstřelů.

Opět promluvil Rhodan: „Zachovejte klid! Protivník pouze prověřuje vracující se loď.“

„Máte pravdu, pane,“ prohlásil jeden ze specialistů na robotiku. „Probíhá test reagentce. Pozitronika lodi musela obdržet rozkaz zachovat klid. OLD MAN byl docela jistě sestrojen Pozemšťany, pane, ten test tomu naprosto odpovídá.“

„Velmi správně,“ nechal se slyšet Atlan. „Simuluje se útok s jediným cílem, že totiž organická bytost by ztratila nervy a zareagovala. Pokud zůstaneme pasivní, nebude se dít vůbec nic.“

„Le temps s'éclaircit“,“ poznamenal Roi.

„K pěkné průtrži mračen!“ přisadil si Gucky.

Roi se otočil. „Ach, monseigneur Guck! Vy ale dnes špatně vypadáte! Co je vám?“

Myšob teleportoval na druhou stranu kabiny a Roi se usmál. Vzpomněl si, jak jednou, to mu bylo asi pět let, vyběhl otevřenými zahradními vrátky z jejich víkendové vily u Gošunského jezera. Expresním spojem se dostal až k turistickému transmitteru, vzdálenému osmdesát kilometrů. Identifikační známku, kterou nosil na terkonitovém řetízku kolem krku, položil do čtecího zařízení a vstoupil do transmitteru, nasměrovaného na Aljašku.

V příjmové stanici byl jen slabý provoz. Mladí manželé, od hlavy k patě zahalení v kožešinách, si ho nevšimli. Patrně ho považovali za domorodé dítě.

Mikovi byla strašná zima, ale ani tehdy nebyl úplně bezradný. Jednoduše nastoupil do transmitteru do střední Afriky.

Gucky, který se mezitím vrátil z vyjížděky na jezeře, byl robotem informován o zmizení dítěte.

Znal frekvenci Michaelových mozkových impulzů a okamžitě se na ni napojil. Jaké bylo jeho zděšení, když zjistil, že Rhodanův syn se pohybuje ve sněhové bouři s teplotou mínus čtyřicet stupňů!

Teleportoval - a Mika nenašel.

Po honičce mezi Skandinávií, Honolulu, Grónskem a Austrálií vycítil Gucky Mikovy myšlenky opět ve víkendové vile, ale když se tam vrátil, impulzy úplně vymizely.

Po chvíli nejistoty si Gucky vzpomněl, že Perry Rhodan nechal ve své pracovně instalovat ochranný štít, blokující možnost telepatického vstupu domyšlenek. Malý Mike byl skutečně nalezen spící na pohovce v otcově pracovně.

Roi se v duchu ptal, co by se stalo, kdyby teď Guckyho zasvětil do svého tajemství. Pravděpodobně by mu hned padl kolem krku - přesně tak jako tehdy po tom výletu kolem Země.

Stejně bylo Roiovi divné, že jej na vzdory duševnímu bloku nepoznal.

„Rádiové spojení mezi OLD MANEM a VIII-696!“ hlásil člen posádky.

Roi se vytrhl ze snění a zavrtěl hlavou. Jak mohl ve chvíli největšího nebezpečí myslet na dětství?

„Dekódovací přístroj v provozu!“ hlásil jiný specialista.

„Loď nabírá rychlost!“ znělo další hlášení.

„Zachycen zaměřovací paprsek.“

„Řídící mozek lodi VIII-696 zastavil činnost.“

„Loď přijala dálkové řídicí impulzy na hypervlně QUA-7-Nula, motory poslouchají.“

„Trojnásobný třidimenzionální ochranný štít před lodí!“

Jedno hlášení střídalo druhé. Napětí, které panovalo v místnosti, bylo téměř hmatatelné. Zasahovalo každý mozek a přivádělo myšlenky mužů k prahu snesitelnosti - jenže tento práh platí jen pro průměrné lidi...

„Průnik prvním řetězcem ochranného pole...“

„Druhé ochranné pole...“

Motory monotónně předly způsobem, který opájel smysly. Byl opojný i v tom, že nesl posádku na setkání s výplodem lidské fantazie a obětavosti, i když toto setkání mohlo znamenat smrt.

Mezi muži, kteří tu seděli s pobledlými tvářemi, se zvedla vysoká, hubená postava s uzavřeným obličejem a ledově šedýma očima.

Roi Danton cítil, jak jej zaplavuje vlna sympatií k otci. Zapochyboval, jestli je správné se zapírat, a vzdychl si.

„Hotovo!“ zazněl chladný hlas, který prozrazoval nejvyšší sebeovládání a vyzařoval sugestivní sílu.

Okamžik pochybností byl pryč. Roi Danton zareagoval jako všichni ostatní muži. Přezkoušel svůj skafandr, zapnul si popruhy plastového vaku s výstrojí a zkontroloval zásobník zbraně.

Na obrazovce se objevilo technické monstrum.

Napětí se stalo téměř nesnesitelným.

V tom okamžiku Gucky teleportoval na ovládací pult dekodéru a vypísl: „Hic Guckyus, hic salta!“

Odpovědí mu byl hurónský smích. Muži měli všichni akademické vzdělání, a přestože už mnohé zapomněli, antické sentence ještě znali.

Chlapík! pomyslel si Roi. Vždycky najde v pravou chvíli to pravé slovo!

* Vyjasňuje se

* Tady je Gucky, teď skákej! Ukaž, co umíš!

Dunění motorů přešlo do chrčivého zvuku. Loď VIII-696 klouzala do stínu přistávací plošiny, přitahována silným trakčním paprskem.

Perry Rhodan zvedl ruku. „Teleportéři!“

Gucky a Kakuta zmizeli. Do nastalého vakua se s ostrým svistem dral vzduch.

Muži stáli v předklonu a drželi v rukou zbraně. Roi je přelétl očima, až se dostal k obličejům Orbitera Kajmana. Antropolog měl hlavu nakloněnou na stranu, jako by naslouchal zprávě, kterou mu předával kdosi v polokouli upevněné na jeho levém rameni. Janine Goya držela v rukou zbraň, pod jejíž váhou by se Roi jistě zhroutil.

Nyní se divil sám sobě, že to nepoznal dříve. Oxtorňanova asistentka jistě pocházela rovněž z té planety plné extrémů, kde gravitace měla hodnotu 4,8 g, tlak osm atmosfér a teploty kolísaly od mínus do plus 120 stupňů Celsia. Uměloúpleť, paruku, řasy a obočí, jí mohl aplikovat kterýkoliv kosmetický salón.

Ale ještě než si mohl učinit závěr z tohoto poznání, vrátili se teleportéři.

„Všechno je v pořádku, chlapci!“ zapištěl Gucky svým neformálním, poněkud vulgárním způsobem. „Žádnej ocas nás nezaměřil. Bojovní roboti sekce VIII viděli kulový.“

Jestli Velký administrátor něco nesnášel, tak to byly podobné výrazy. Roi Danton viděl, jak otec otevřel ústa - ale hned je zase zavřel, když si uvědomil, že tento tón je v jejich postavení jediný možný. Pak vydal rozkaz k opuštění kabiny.

Roi spěchal s ostatními k výtahu a nechal se snášet dolů. Příčka ve stěně lodi se rozjela.

Roi Danton znal přetlakové komory obřích plavidel, ale v tomto okamžiku se přece jen těžko bránil ohromení. Jen sloup uprostřed haly se podobal mrakodrapu - s tím rozdílem, že se nedotýkal mraků, ale terkonitové oceli. Strop se neklenul konkávně jako nebe nad krajinou, ale konvexně. Hra světla a odlesky na vzdálených stěnách hangáru vytvářely dojem, jako by se ocelová klenba neustále měnila z konkávní na konvexní.

Pochodové seskupení mužů v bojových kombinézách působilo téměř strašidelně. Jeden druhého viděl jen díky antiflexním brýlím, které rušily působení deflektorového generátoru. Jakmile Roi pomocí manipulátoru, umístěného zvenku na přílbě, brýle nadzvedl z očí, ostatní zmizeli, jako by tu nikdy nebyli. Když si brýle nasadil, opět se objevili.

Navíc všude panovalo tajemné ticho. Rádiové spojení bylo zakázáno, aby je nezachytili roboti.

Roi se pohyboval ve druhé skupině, vedené jeho otcem. Ačkoliv šli poměrně rychle, uplynulo osm minut, než se dostali z gigantického stínu lodě. Teprve nyní viděli hangár v celé jeho velikosti.

Uprostřed místnosti, jejíž podlaha měla v průměru tři kilometry a výška stropu dosahovala dvou kilometrů, si člověk musel připadat nepatrný a bezvýznamný - a to tu bylo 840 stejných hangárů!

Roi si na okamžik představil třidvacet mravenců, kteří lezou v nitru kosmické pevnosti a chtějí ji dobýt. Nikdo z posádky je nevidí a zcela neúmyslně je zašlápne...

Roi se otrásl.

Srovnání samozřejmě pokulhávalo. Lidské vetřelce bylo možné srovnávat s mravenci jen díky tělesným rozměrům. Jejich výstroj, výzbroj a v neposlední řadě inteligence z nich tvořila protivníka rovnocenného nejdokonalejší technice.

Někde v dálce naskočily motory a jejich zvuk připadal Roiovi povědomý. Než si mohl vzpomenout, ve stěnách se rozjely dveře a do haly vpadli bojovní roboti.

Perry Rhodan i Atlan mávali rukama a muži pochopili. Přeběhli ke stěně, pozvedli zbraně, ale roboti se o ně nestarali.

Teprve teď byl Roi ochotný připustit, že jejich přítomnost nebyla registrována - a taky nebude, pokud se budou chovat naprosto pasivně.

Ale až začnou jednat aktivně - v okamžiku, kdy přepnou hlavní spínač z automatiky na ruční ovládání - jim už nikdo nebude moci nic udělat...

Zděšený výkřik jej přiměl otočit hlavu.

Rozjížděla se stále další a další křídla dveří a k lodi VIII-696 proudili noví roboti pozemského typu. Roi viděl, že se chovají poněkud podivně.

Vstupovali do ultrabojové lodi nejen otevřeným hlavním vchodem na spodku plavidla, ale za pomoci antigravitačního pohonu pronikali ke všem příčkám a jednoduše je rozbíjeli, aniž by čekali, než je jejich mechaničtí bratři zevnitř otevřou.

„To je útok!“ zašeptal Perry Rhodan. „Gucky! Skoč na můstek a pokus se zjistit, co se děje.“

Myšob dematerializoval.

Ale ještě než se vrátil, Roi začal tušit účel toho, co se odehrávalo před jeho očima. Rušivý zvuk slábl a když se Roi podíval na analyzátor na svém zápěstí, zjistil, že tlak vzduchu poklesl ze 790 mm na 110 mm rtuťového sloupce.

„Odčerpávají vzduch z hangáru!“ vykřikl.

Gucky teleportoval na můstek ultrabojové lodi a musel se vyhnout dvěma energetickým paprskům. V prvním okamžiku si myslel, že jej objevili, ale pak zjistil, že si jej bojovní roboti vůbec nevšímají. Jejich touha ničit platila pouze technickému vybavení můstku.

S praskotem se rozlétly obrazovky a z náhradního zdroje stoupal proužek kouře. Bojovní roboti nepřestávali s palbou na ovládací pulty a roztavená umělá hmota skapávala na podlahu.

Myšob se z opatrnosti stáhl k vyústění výtahové šachty v ose lodi. Pokusil se najít nějaký smysl v počínání robotů, ale nepodařilo se mu to.

Roboti přece nemohli být tak naivní a ničit jen proto, aby už nefungovala automatika lodi. K tomu přece stačilo pohnout jedinou páčkou!

Lodí otřásla exploze. Dva roboti, zasažení žhnoucími troskami, se začali pohybovat v kruzích a střílet bezcílně kolem sebe.

Myšob usoudil, že je zbytečné a nebezpečné setrvávat na místě a koncentroval se na teleportaci do přetlakové komory.

Ale než mohl uskutečnit skok, neviditelná síla mu podrazila nohy, on spadl do výtahové šachty a narážel do jejích stěn.

Tlakové absorbery patrně už nepracovaly.

Teprve pak mu došlo, že loď se pohybuje.

Navzdory nebezpečí skočil zpátky na můstek a zděsil se.

Na zádové obrazovce byl OLD MAN jen malým objektem, o nic větším než dlaň a stále se zmenšoval. Kdyby loď vstoupila do lineárního prostoru, pro Guckyho by nebylo návratu.

Myšob se pokusil koncentrovat se na přetlakovou komoru hangáru VIII. sekce, ale stále musel bojovat s paraprůd svému mozku, protože loď letěla rychlostí blízkou rychlosti světla a dilatační efekt byl neobyčejně silný.

Konečně ucítil, že se nehmotný kruh kolem jeho mozku rozskočil a Gucky sebral všechny síly k teleportaci.

V reproduktorech přileb zazněl výkřik z mnoha hrdel.

Daleko v prostoru vzplanulo umělé slunce - loď VIII-696 se proměnila v čistou energii.

„Co všichni zíráte na vrata?“ zazněl za jejich zády Guckyho hlas. Když myšobovi došlo, že všichni se dívají ven, i on se podíval na oblak žhavých plynů. „Co... Co to je?“ zeptal se.

„To byla loď VIII-696,“ řekl Rhodan. „Kdybych byl tušil, že ji chce OLD MAN zničit, nikdy bych tě...“

„V pořádku, šéfe,“ skočil mu Gucky do řeči. „To nemohl vědět nikdo. Ale já bych rád věděl proč tu loď zničil. To přece nedává žádný smysl!“

Velký administrátor neodpověděl, ale přistoupil k Roiovi. „Nuže, monsieur, co radíte nyní?“ zeptal se vyzývavě.

Roi se bezstarostně usmál a bez zájmu se rozhlédl. Vnitřní i vnější příčky byly zavřené a pumpy opět naskočily, aby dovnitř načerpaly vzduch. „Proč se na mě zlobíte, urozený pane? Co vás rozčílilo? To, že VIII-696 už neexistuje? V osmém sektoru je mnoho ultrabojových lodí a každá má přepínač z automatického na manuální řízení.“

Rhodan se usmál. „Vaše štěstí, pane, že jste se nepokusil svalit veškerou odpovědnost na změněnou situaci. Mám rád muže, kteří trvají na svém. Nicméně první kolo vyhrál OLD MAN. S lodí explodovaly i nejcennější součásti naší výstroje, především hypervysílač a transponder. Jsme v jistém smyslu zajatci.“

„Pomyslel jste na to,“ vložil se Atlan, „že i všechny ostatní lodě v této sekci mohou být zničeny?“

Roi pateticky rozpřáhl ruce. „Sire! Je tu ještě jedenáct dalších sekcí. Někde nějakou loď vždycky seženeme.“

Atlan přikývl. „Ovšem. Ale když už jsme jednou tady, musíme z toho vytěžit, co jen půjde. Musíme se dostat do centrální polokoule, pokusíme se najít hlavní spínač a dostat OLD MANA pod naši kontrolu.“

Několik hlasů začalo mluvit najednou.

„Vyslovte své návrhy!“ řekl Rhodan.

„Každá rada může být dobrá.“

Ke slovu se přihlásil Orbiter Kajman.

„Cíl je vzdálen přibližně sto padesát kilometrů, pane - a nemůžeme doufat, že k němu vede přímá cesta. To znamená, že je nutné připočítat ještě nejméně padesát kilometrů. Dvě stě kilometrů je příliš na pěší pochod, během kterého se musíme chovat maximálně opatrně...“

Rhodan přikývl. „Neměl jsem v úmyslu jít pěšky, ale spočítejte si sám, jak dlouho by dvěma teleportérům trvalo přepravit jednadvacet mužů.“

Kajman se usmál. „Podle toho, jak NATHAN vyhodnotil zadané údaje, je OLD MAN dílem člověka, že?“

Rhodan opět přikývl a tázavě se zadíval na antropologa.

„Konstruktéři tedy věděli, že musí své dílo zabezpečit proti teleportaci...“

Víc říkat nemusel. Tváře přítomných svým výrazem prozradily, že všichni porozuměli.

„Tedy...“ začal Rhodan.

„Okamžik!“ vypískl Gucky. „K čemu jsou dobré teorie. Vyzkouším to a...“

Rhodan energicky odmítl. „To nepřichází v úvahu. Právě jsme byli svědky, že jsi málem zahynul s lodí. Podruhé bys nemusel mít tolik štěstí.“

„Dovolte, abych ho doprovodil, pane,“ ozval se Kajman. „Myslím že vím, jak ochránit nás oba, i když antipsi štít je i pro mě nepřekonatelný.“

Atlan si změřil Oxtorňana od hlavy k patě, a pak se otočil k Dantonovi. „Monsieur, přivedl jste sebou tohoto muže. Ručíte za to, že nebude jednat proti našim zájmům?“

„Naše zájmy,“ odpověděl opatrně Roi, „to je široký pojem, sire. Mohu vám zaručit jen to, že nebude jednat proti zájmům Solárního impéria ani proti úspěchu expedice.“

Atlan ještě váhal, ale Rhodan se už rozhodl. Přesto Guckymu rozkázal, aby se v případě nebezpečí okamžitě vrátil.

Gucky uchopil Oxtorňanovu ruku. „Jste hotov, pane Krokodýle?“

„Hotov – Jmenuji se Kajman, pane.“

Po oslovení „pane“ se Guckyho hrud' vypjala a oba zmizeli.

4.

Z hlášení Dona Redhorse byla aspoň v hrubých obrysech známa konstrukce přistávacího sektoru OLD MANA. Gucky si zaměřil bod, který se nalézal asi pět kilometrů nad podlahou hangáru. Pokud byly Redhorsovy údaje pravdivé, k materializaci muselo dojít na tak zvané hlavní palubě, která rozdělovala každou základnu na dvě části.

Skok se skutečně podařil.

Gucky se rozhlédl. Zdálo se, že tato část paluby sestává z pravoúhlých, vzájemně pospojovaných buněk, které nebyly vždy úplně uzavřeny. Všude byly vidět jen části stěn a tímto labyrintem vedly úzké i široké cesty, spirálovité rampy a kolmé šachty.

Celá scénérie byla zalita tlumeným načervenalým světlem, které vytvářelo tajemné stíny.

„Tudy bych šel nerad pěšky,“ konstatoval Gucky a otřásl se. „Mám dojem, že bych už v první minutě spadl hned několikrát do díry.“

„Jednou by stačilo, pane,“ prohlásil lakonicky Oxtorňan.

Gucky hvízdal. „Vy patříte k těm, kteří rádi straší druhé, co?“

„Vůbec ne, pane,“ usmál se Oxtorňan. „Chtěl jsem vás jen varovat, abyste tudy nechodil.“

„Hm!“ Gucky se zatvářil, jako by tuto poznámku přeslechl. „Prý to tady vypadá jako pozemská konstrukce, ale ve svém pohnutém životě jsem neviděl pozemskou stavbu, která by se podobala téhle.“

Najednou se odmlčel a naslouchal. Zazněl zvuk, jako by nad nimi těžce kráčel jakýsi obr. Po chvíli se stejný zvuk ozval zdola a zleva - a naráz zanikl.

Guckymu zazářily oči.

„Až bude OLD MAN přemožen, prodám tohle bludiště Pozemšťanům z oblasti bývalé Anglie. Ti si libují ve strašidelných zámcích. – Hrome, měl jsem si přece jen nechat udělat mužíčka...“

Orbiter Kajman popadl myšoba za rameno a zatřásl jím. „Co jste to řekl?“

Gucky se marně pokoušel osvobodit a hněvivě vypískl. Bolestivému stisku unikl až když o metr teleportoval. Dopadl na spirálovitou rampu a okamžitě začal klouzat dolů. Oxtorňan po něm sáhl, strhl jej stranou a mlčky ukázal dolů do míst, kam ústila skluzavka. Nad temným jícnem jakési šachty svítil interkosmický symbol pro smrtelné nebezpečí.

„Co to je?“ vypískl Gucky.

„Nejspíš vstup ke konvertoru, pane,“ odpověděl Kajman vážně.

I myšoba přešel humor, když pochopil smysl těchto slov.

Ve známém vesmíru není žádná rasa, která by konstruovala atomový konvertor tak, aby do něj někdo mohl nedopatřením spadnout.

Tady se ale dalo při jediném chybném kroku sklouznout na rampu, která vypadala úplně normálně - až na to, že končila v atomovém pekle.

To znamenalo, že tato část hlavní paluby osmé sekce je past.

Skutečnost, že nad ústím smrtícího tunelu je umístěn interkosmický symbol varující před nebezpečím, takže oběť ví, jakému osudu jde vstříc, svědčila o sadismu konstruktéra.

„Myslím, že by bylo lepší teleportovat pryč,“ pípl Gucky.

„Umíš mlčet, Gucky?“ řekl najednou Orbiter.

Myšob otevřel pusu. „Mlčet...?“

„Nedělej se hloupější než jsi!“

„Hloupější... Co si to vůbec dovoluujete, Krokodýle? Tykáte mi a ještě mě urážíte!“

„Za to tykáni se omlouvám. Myslel jsem, že to tak bude lepší, abys mi nemusel říkat pane Kajmane.“

„Nesmysl! Pro mě za mě mi říkej Gucky a já ti budu říkat třeba Orbi. Mimo chodem mám dojem, že nejsi jen antropolog, pokud jím vůbec jsi. A když už jsme u toho, taky se nejmenuješ Orbiter Kajman, a pak ti může být ukradený, jak ti říkám, jasný?“

„Naprostě. Jinak jsou tvoje výrazy hrozné. Ale připouštíš, že máš jisté podezření ohledně... Malého muže?“

Gucky nejdřív nechápavě zíral na Oxtorňana, a pak se dlaní plác do čelní příčky prilby. „Hochu, hochu! Jen aby se o té blamáži nedověděl Bully. Proč ses vztekal, když jsem se o mužíčkovi zmínil? Co jiného je ta věc na tvém rameni?“

Orbiter Kajman se zhluboka nadechl. „SMALL MAN je robot, který ví o univerzu o hodně víc, než se já kdy můžu dovědět. Radí mi, když potřebuji, varuje mě před nebezpečím a dělá ještě mnohé jiné. Jako protislužbu jej nosím všude sebou, dělám mu společnost a umožňuji mu ověřovat v praxi jeho teorie.“

„Hm,“ ozval se Gucky. „Takže něco jako symbióza s robotem?“

„Dalo by se to tak říci. Ale chtěl jsem tě poprosit, abys o mém tajemství pomlčel. Kromě mě to ví jen Janine Goya a něco tuší Roi Danton. Ten Svobodný obchodník je zajímavý člověk. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se o něm za pár let mluvilo v celém Impériu.“

„Na to bych si klidně vsadil. Všiml jsem si, že skrývá svou pravou tvář za skvěle nastudovanou maskou, ale má v sobě něco, co mívával Velký administrátor v mladých letech. - A o svoje tajemství se neboj, Orbi! Umím mlčet jako hrob. A copak říká ten tvůj Malý muž na to, abychom teleportovali zpátky? To je stejně zvláštní - dopravili jsme SMALL MANA do OLD MANA!“

Orbiter Kajman se zasmál, ale hned zase zvažněl. „Obávám se, že SMALL MAN se už nenalézá v OLD MANOVI, maličký. Zdejší stavební styl neodpovídá předpokládané skutečnosti, že vše uvnitř OLD MANA je vytvořeno podle pozemských konstrukčních principů...“

„Je to nějak důležité!“

„A jak! Obávám se, že jsme byli během teleportace zachyceni obranným polem a přesměrováni do pasti, která může být kdekoliv, ale určitě není v OLD MANOVI.“

„No dobře. Tak se tedy podíváme, kde to vlastně jsme.“

„Pokusíme se,“ upřesnil Guckyho výrok Oxtorňan.

„Kde jen ti dva můžou být?“

Perry Rhodan netrpělivě přešlapoval, a když kolem přecházeli dva bojovní roboti, sevřel pevněji zbraň. Pak se otočil k ohromné postavě, která k němu přistoupila.

Ivan Ivanovič Gorašin měřil dva a půl metru a jeho šířka odpovídala výšce. Nejnápadnějším znakem, který prozrazoval mutanta, byly dvě hlavy, z nich každá měla svůj mozek a tedy byla samostatnou osobností. Jedné se říkalo Ivan a druhé Ivanovič, i když jen žertem, protože obě jména patřila k sobě a druhé bylo tak zvané otěčestvo, neboli jméno po otci.

Rodilý Sibiřan byl negativní mutací nejen z hlediska vnějších znaků. Za nimi byla skryta schopnost vyvolat za pomoci koordinované koncentrace obou mozků řetězovou jadernou reakci u jakékoliv sloučeniny obsahující atomy vápníku a uhlíku, a to i na značnou vzdálenost. Proto se mu taky říkalo odpalovač.

„Smím přednést návrh, pane?“ zeptal se Gorašin.

Tento obr se vždycky choval skromně a nenápadně a Velkého administrátora uctíval s oddaností muže, který vyrůstal v atmosféře nedůvěry, strachu a odporu. Perry Rhodan byl první, kdo s ním jednal jako s rovnocenným partnerem.

Tento okamžik, ve kterém se rázem změnil Ivanův život, nastal před čtyřmi sty lety. Mutant díky buněčnému aktivátoru nezestárl a stejně se nezměnila jeho bezvýhradná oddanost.

„Jen promluvte, Ivane Ivanoviči!“ vyzval jej Rhodan.

„Děkuji, pane. - Chtěl jsem navrhnout, abychom se vydali na cestu nahoru. Gucky už měl být dávno zpátky. Obávám se, že padl do pasti.“

„To si myslím i já,“ přidal se John Marshall. „A k tomu se neodvažuje ani na okamžik vypnout individuální absorbér a poslat mi telepatickou zprávu.“

„Nechápu to,“ vložil se Roi Danton. „Vždyť jej doprovází monsieur Kajman, který pro něj může být větší oporou než si myslíte vy i já.“

„To musíte vědět vy,“ odpověděl poněkud sarkasticky Rhodan. „Tuto akci jsme povolili na vaši přímlyvu.“

„Nikdo není dokonalý, grandseigneur. A každému muži se jednou stane, že stane proti někomu lepšímu - v tomto případě proti něčemu lepšímu.“

„Vy jste tedy rovněž pro průnik na horní palubu?“

Roi se uklonil. „Oui, grandseigneur.*“

S jistou výjimkou: Nejméně jeden z přítomných pánů tu zůstane, aby byl Gucky v případě svého návratu informován.“

„Tenhle návrh považuji za rozumný,“ přidal se Atlan.

„Já rovněž,“ řekl Rhodan. „Pokud souhlasíte, pane Dantone, počkáte tady na Guckyho.“

„A já s ním!“ přihlásila se Janine. „Gucky se jistě nevrátí sám, ale s Orbiterem.“

„Výborně, slečno,“ prohlásil Rhodan. „Bude tu alespoň někdo, kdo dá pozor na tohoto lehkomyšlného pána.“

* Ano, urozený pane.

Než vstoupil na úzký, křehce vyhlížející můstek, Orbiter Kajman na okamžik zaváhal. To bylo jeho štěstí. Můstek během zlomku vteřiny zmizel a pod ním zela šest metrů široká propast. Jenže pro Oxtorňana znamená šest metrů jen skok. Orbiter Kajman sáhl za sebe, popadl Guckyho a bez zvláštní námahy doskočil na druhou stranu. Když půda pod jeho nohama zůstala pevná, oddechl si. Gucky si rovněž oddechl a pochopitelně si nedal ujít příležitost k provokativní poznámce: „Nemusíš se tak klepat, Orbi! Není to nic jiného než vata Montana a...“ „Fata morgana!“ opravil jej Kajman. „Vždyť to říkám, morgan fatala. Kdybych tu fatální díru viděl, mohl jsem teleportovat.“ „Hm, lepší bude, když toho skákání zatím necháš.“ „V každém případě vis, že pro případ nouze jsem naší poslední záchranou a tohle vědomí je pro tebe jistotou, že se odsud dostaneme.“ „Aha.“ To bylo jediné, čím Oxtorňan komentoval tento výrok. Postavil Guckyho opět na zem a vylezl na úzkou rampu. Po chvíli se otočil a řekl: „Našel jsem relativně slušnou cestu. Chceš jít nebo tě mám nést?“ „Půjdu sám!“ prohlásil Gucky, ale rychle dodal: „Přinejmenším bych mohl, kdybych chtěl. Jenže já nechci. Když mě poneseš, můžu tě dřív teleportovat do bezpečí.“ Oxtorňan se zasmál. Už přišel na to, že myšob nerad běhá, což bylo pochopitelné. Jeho hruškovité tělo bylo příliš těžké na tenké nožky. Kdysi patrně býval štíhlejší, protože na planetě Tramp teleportaci nepoužíval. Kajman zvedl Guckyho a po rampě se dostal k oválné plošině. Zdánlivě se vznášela ve vzduchu, ale unesla váhu obou bytostí, a to jediné bylo důležité. Orbiter Kajman se pořád rozhlížel, ale nikde nebylo ani stopy po přítomnosti živých bytostí. A přesto asi před půlhodinou zaslechl zvuk, který se podobal krokům obra nebo robota. Na konci plošiny začínala spirálovitá rampa, jejíž stěny byly sklenuté dovnitř. Končila u běžícího pásu. Oxtorňan tomuto zdání nevěřil. Mohlo se stát, že tento pás povede do nějakého ničícího mechanismu a ostatně to ani nemusel být pás a kdo ví, co se s ním stane, když se na něj stoupne. Kajman se posadil na okraj plošiny a natáhl nohu, aby se dotkl sousední plošiny. Narazil na pevnou hmotu. A přece skočil do pasti. Byl to pocit, jako když se šlápne do průsvitného, tekutého slizu, do hmoty podobné sirupu, která brzdí pohyby. „Co je?“ zeptal se Gucky. „Mám teleportovat?“ Kajman nezavrtěl hlavou, jen ji nepatrně natočil. „Raději ne, Gucky. Měj trpělivost. Musím přemýšlet.“ Zavřel oči a zavolal ‘SMALL MANA. Když zase otevřel oči, Gucky se posměšně zeptal: „No, copak ti poradil?“ Kajman nepřistoupil na jeho tón a vážně odpověděl: „Soudí, že bychom měli teleportovat do nejvyššího bodu ultraoscilační fáze.“ „Co to je?“ „SMALL MAN říká, že to bychom už mohli vědět. Vysvětlení by bylo zbytečné a zabralo by čas, protože k nasazení ultrafáze by muselo být dosaženo oblasti maximální nestability.“ „Tvůj mužíček mluví v hádankách, příteli. Nebo tou maximální nestabilitou myslíš stav těch podivných stavebních prvků?“ „On to vidí trochu jinak, Gucky. On považuje to, co my vnímáme jako fragmentální stavbu, za selektivní modifikaci prostorového rozpětí.“ „Asi to bude vzdělaný chlapík. Takže kupředu, hledejme oblast maximální nestability v tentononcu. Perry už bude nervózní, že se nevracíme.“ Orbiter Kajman se pokřiveně usmál. Vší silou se odrazil od plošiny - a to, co mu bránilo v horizontálním pohybu, nijak nepřekáželo vertikálnímu. Ve výšce asi deseti metrů Oxtorňan hmátl po převislém stavebním dílci, přitáhl se k němu a vyšplhal do míst, kde se stále podivnější objekty ztrácely v okamžiku, kdy se jich dotkl.

Roi Danton sledoval přimhouřenýma očima odcházející skupinu. Muži se drželi těsně u stěny; chodbou neustále pochodovali bojovní roboti a střetnutí s nimi by Pozemšťany prozradilo. Jakmile zmizeli, Roi si odkáslal a obrátil se k půvabné Oxtorňance: „Janine Goya,“ prohlásil zamyšleně. „Je zvláštní, že se dodnes vyskytují slavná jména minulosti. Velký malíř Francisco José de Goya a revolucionář Danton žili ve stejné době a jejich přímí nebo nepřímí potomci se sejdou ve sluneční soustavě Vegy v hangáru obřího robota...“ „Takové věci neříkejte. Vy přece nejste žádný potomek revolucionáře Dantona!“ „Mademoiselle, jmenuji se Roi Danton. Co záleží na tom, zda jde o příbuzenství ducha nebo těla? V zrcadle historie se oba staneme revolucionáři.“ Janine Goya se pohrdlivě usmála. „Chcete snad rozpoutat revoluci proti Perrymu Rhodanovi?“

„Ale dovolte, slečno! My Svobodní obchodníci jsme věrnými spojenci Impéria a nemáme v úmyslu ohrožit jednotu lidstva. Naše revoluce se bude týkat jakékoliv formy konzervatismu, zkosnatění ducha a nebezpečí dekadence.“

„Upřímně řečeno, rasy, které byly zataženy do vaší světové obchodní sítě, rozhodně nemají sklony k dekadenci. Na to jste je příliš vydrancovali.“

„Obchod je obchod, mademoiselle. Každý bere co může a dá, co musí.“

Zasmála se.

„V žádném případě nemůžete tvrdit,“ pokračoval Roi, „že každá rasa, kterou jsme objevili a uvedli do interkosmického obchodu, by vykazovala zhoršení původního životního standardu. Dokonce na tom vydělávají, i když nutno připustit, že ne tolik co my.“

„I to je právě vykořisťování, pane Dantone. Všechna čest konzervatismu starých britských obchodníků v devatenáctém století!“

„Ti vydělávali na zboží až tisíc procent. Tomu říkáte pozitivní příklad?“

„S vámi není žádná řeč. Raději bychom měli popřemýšlet, jak pomoci Orbiterovi.“

Roi se usklíbl. „Považujete nás za schopnější než je mužiček vašeho ctěného společníka?“

„Nesmysl! SMALL MAN se musí teprve... Ach...!“

„Takže on se jmenuje SMALL MAN. Jak zajímavé! Je to robot?“

Janine na něj vrhla hněvivý pohled. Její ruka nejprve bezděčně sjela k pozdrvu se zbraní, ale pak rezignovaně mávla. „Nezačínajte s tím, nebo se zapomenou.“

„Excusez mon importunité!“ zamumlal.

Ale protože se usmála, odvážil se ještě jednou: „Řekla jste, že se musí ještě... Ale co? Učit?“

Ale Janine stiskla rty a odmlčela se.

Roi se opřel o stěnu. „Pak ale ani já nemůžu pomoci.“

Janine mlčela.

Asi o deset minut později se všichni muži vrátili. Rhodan byl na první pohled zmatený, což Roie polekalo. Věděl dobře, že jeho otec se nikdy nedá zmást.

„Neprojdeme,“ prohlásil Atlan. „Asi pět set metrů odtud začíná něco, co nelze vysvětlit v nám známých pojmech: Snad zakřivení časoprostorových linií nebo semimateriální labyrint. Nevím.“

Půda pod jejich nohama zmizela.

Orbiter Kajman se vrhl napravo, propadl něčím, co původně považoval za stěnu z pevné hmoty a dostal se do působnosti gravitačního pole.

Gucky se přitiskl k Oxtorňanovi a široce rozšířenýma očima hleděl kolem sebe. Prostředí na něj působilo ještě hůř než na Oxtorňana, protože v něm nemohl uplatnit své paraschopnosti.

„Vypnu na chvíli individuální absorbér,“ prohlásil. „Mělo by se mi podařit navázat spojení s Marshallem.“

Kajman se zmožil jen na odfrknutí, protože mezitím narazil hlavou do stropu, který tam předtím nebyl. V podivně lesklém materiálu se objevila prohloubenina.

Odrasil se rukou a nejprve rychleji, pak pomalu, klesali dolů. Oxtorňan nahmatl výklenek a zachytil se jej. Přitáhl se a zjistil, že materiál stěny ve výklenku elasticky ustupuje. Konečně se mu podařilo roztáhnout tento výklenek tak, že se do něj vytáhl a kamsi se prodrál.

Nejdřív se musel oprostít od jakýchsi lepkavých vláken, a pak se zvedl. „Říkal jsi něco, maličký?“ Volnou rukou stahoval vlákna z Guckyho hlavy.

„Fuj tajbl!“ nadával Gucky. „Telekineticky jsem tu věc nedokázal odstranit. - Navrhoval jsem jen, že bych na okamžik vypnul absorbér a navázal telekinetické spojení s Marshallem.“

Oxtorňan na okamžik uvažoval, a pak přikývl. „Myslím, že to nemůže vadit, protože se patrně stejně nalézáme mimo OLD MANA.“

Myšob položil ruku na vypínač přístroje na opasku a intenzivně myslel na Johna. Teprve po třetím pokusu měl dojem, že zachytil velmi slabý impulz. Jakmile se příjem zlepšil, Gucky pocítil jen bolestivou oscilaci.

Samozřejmě to řekl Oxtorňanovi. „Oscilace? Počkej!“ a Orbiter opět naklonil hlavu k polokulovému objektu na svém rameni.

„To je ultraoscilační fáze!“ zvolal najednou. „Máme ji!“

„Ne, ona má mě,“ stěžoval si myšob. „Mám pocit, jako by mi v mozku vrtalo tisíc krtků!“

„To je divné, já necítím nic,“ řekl Kajman.

„Nejspíš...“ Gucky zasténal, a teprve v kratičké přestávce mezi dvojí pronikavou bolestí ze sebe vysoukal: „Možná to postihuje jen bytosti s paraschopnostmi.“

Orbiter Kajman neodpověděl. Myslel na jediné: *Doufejme, že jsme nyní v oblasti maximální nestability*

* Omluvte mou dotěrnost!

V pohledech mužů se zračilo zoufalství. Dozvěděli se, že cesta nahoru neexistuje. To znamenalo nejen to, že nemohou pomoci ani myšbovi ani Oxtorňanovi, ale zároveň to zmařilo jejich naději na získání nové lodě, se kterou by unikli.

„Nerozumím tomu,“ řekl Ivan Gorašin. „Tohle časoprostorové spojení naznačuje, že OLD MANOVY lokátory objevily v sektoru osm něco podezřelého. Ale proč se potom bojoví i pracovní roboti chovají stejně nevědomě jako předtím? To je proti veškeré logice!“

Perry Rhodan pohlédl na robota, který pochodoval asi metr od něj. Přístroj pozemské konstrukce kráčel rozvázně kolem a nedíval se ani nalevo ani napravo.

„Roboti jsou informováni,“ zašeptal vzrušeně Rhodan. „A to podle našich zkušeností, které s poplachovými systémy máme, znamená, že OLD MAN o naší přítomnosti v sektoru osm neví.“

„A Orbiter? A Gucky?“ vykřikla Janine. „Už dávno by byli zpátky, kdyby je nějaký bezpečnostní mechanismus neumlčel, nezajal nebo... neusmrtil.“

„Je ještě jedna možnost,“ prohlásil Kakuta a všichni se obrátili na teleportéra pozemského původu. Na poli teleportace měl Kakuta stejné zkušenosti jako Gucky. Bylo možné, že dokáže nejlépe posoudit jejich postavení.

„Gucky si mohl skok špatně vyměřit. Možná se i s panem Kajmanem materializovali v jiné OLD MANOVĚ sekci.“ Pak bezmocně pokrčil rameny. „Ani mi nemusíte říkat, jak to je nepravděpodobné. Vím lépe, než vy, s jakou přesností si dokáže zaměřit cíl a soustředit energii k požadovaným souřadnicím.“

„Nemohla by automaticky a autarkně působící teleportační past...“ začal Gorašin.

„Teoreticky ano, ale v praxi by nevyhnutelně spustila alarm. Uvědomte si, prosím, že všechny bytosti, které nemají parapsychické schopnosti - a k nim patří i roboti s vlastním vědomím - zaujímají vůči mutantům instinktivně obranný postoj. V případě teleportace v sekci osm by došlo k odpovídající alergické reakci.“

Roi Danton si vzdychl.

Měl naprosto jasný názor na to, jakou cenu mají vědecké rozepře v takové chvíli.

„Chci vidět vstup do toho semimateriálního labyrintu!“ prohlásil Roi rozhodným hlasem.

Odstrčil dva muže, kteří mu stáli v cestě a šel k vratům hangáru, kterými se vrátil jeho otec.

„Jdu taky!“ zvolala Janine Goya a rozběhla se za ním.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Atlan. „Myslíte si snad, že najdete víc než my?“

Roi Danton neodpověděl. Měl co dělat, aby stačil Oxtorňance, která nasadila pekelné tempo.

Po sto metrech odbočili vlevo. Pamatoval si přesně, kudy šel jeho otec. Po další stovce metrů měl začínat labyrint.

Ale přestože ušli mnohem více než sto metrů, po labyrintu nebylo ani stopy a oni stále potkávali bojové roboty.

Konečně se Janine zastavila. „Tady žádný labyrint není,“ řekla.

Roi těžce dýchal a sotva popadal dech. „Je pryč! Zmizel!“

Pak zapnul mikrofon v přilbě. „Tady Danton. Pánové, žádný labyrint ani nic podobného. Konec.“

Nikdo mu neodpověděl, ale vedle něj se materializoval Kakuta a po několika minutách vyběhli z ohybu chodby Rhodan, Atlan a Gorašin.

Do toho všeho zazněl známý pisklavý hlas s poněkud drzým tónem: „Co je to tady za cirkus? Proč utíkáte pryč, když přicházím? Očekával bych trochu lepší přivítání, i když nemusí být s květinami.“

„Situace je daleko komplikovanější než byla na začátku,“ komentoval poslední události Perry Rhodan. „Gucky a pan Kajman se stali zajatci labyrintu nestabilních útvarů, zatímco my jsme jen několik set metrů od hangáru narazili na semimateriální labyrint. Oba labyrinty zmizely náhle a ve stejném čase, když se v místě, kde se zdržoval Gucky, stav maximální nestability překryl s nasazením tak zvané ultraoscilační fáze.“

OLD MAN toto všechno nezaznamenal.

Z toho vyplývá, že se tyto události odehrály bez vědomí a zásahu OLD MANA. V opačném případě bychom byli dávno šťvanou zvěří.“

Pak se rozhlédl a pokračoval:

„Pokud má někdo nějaký návrh, ať jej vysloví. Společnou cestou jistě něco vymyslíme.“

„Možná bychom mohli provést test,“ navrhl Kakuta. „Soustředím se na souřadnice hlavní paluby a skočím.“

Rhodan to odmítl. „Je docela pravděpodobné, že labyrint - nebo jak se tomu říká - je aktivován uvolněním většího množství paraenergie. Není jisté, že podruhé by věc proběhla stejně nevinně.“

„Shromáždili jsme spoustu faktů,“ řekl Atlan. „Navrhuji, abychom se nalodili na nejbližší ultrabojové plavidlo a použili jeho pozitroniku k vyhodnocení faktů.“

„To by bylo příliš nebezpečné,“ ozval se Roi Danton. „OLD MAN by okamžitě poznal, že se s pozitronikou jedné z jeho lodí manipuluje. Kromě toho se obávám, že nám pozitronní mozek nemůže říci o nic víc než víme sami.“ Přitom se podíval na Oxtorňana, jako by chtěl říci: Kdyby tomu bylo jinak, váš mužiček by nám to už řekl.

„Musíme se smířit s tím,“ pokračoval Roi, „že opět stojíme na začátku. Nasazení obou teleportérů je omezeno. Labyrint musíme pustit z mysli do té doby, než vyřešíme důležitější problémy.“

„Myslíte tím proniknutí do centrální polokoule?“ zeptal se Perry Rhodan.

„Ano.“

Velký administrátor se otočil k Atlanovi: „Co si o tom myslíš?“

Arkonidan si vzdychl. „Souhlasím. Útěk bych nedoporučoval.“

„Nanejvýš útěk dopředu,“ odpověděl Rhodan s ironickým úsměvem. „To je totiž přesně to, co nyní děláme.“

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

AINO: vlajková loď plukovnice Uwanokové.

Arkonská bomba: atomární požár, který vyvolá, zničí veškeré prvky s atomovým číslem vyšším než 10. Jakmile je zažehnut, už ho nikdo nezastaví. Zákony Solárního impéria zakazovaly použití této zbraně pokud to nebylo zcela nezbytné.

Barnard, Gus: major, šéf vědců a techniků na palubě DINA III. Vysoký, hubený, tvář askety, řídké vlasy učesané z čela. Člen výsadku na Barnardovu planetu.

Boscyk, Lovely: císař Svobodných obchodníků.

Dahomej: planeta, správně patří k Plophosu, tedy do sféry vlivu člověka, údajně neosídlená. Má 5 měsíců. Na této planetě potkal Roi Danton Oxtorňana Kajmana Orbitera.

DINO III: nákladní loď. Kapitán major Gerald Snigert. Konstruovaná nanejvýš účelně, bez ohledu na vzhled. Základní část je okrouhlá plošina o průměru 2 km a síle 400 m. Uvnitř je jeden sklad vedle druhého. Posádku tvoří 33 mužů. Loď je plně automatizovaná. Kromě posádky letělo s lodí 42 důstojníků a poddůstojníků technických a vědeckých služeb. Úkolem DINA III bylo pomoci Perrymu Rhodanovi k návratu do přítomnosti.

Fanther, Rog: nadporučík, první důstojník DINA III. Mladý čiperný chlapík. Velitel výsadku na Barnardovu planetu. 14. července 2404 pronikl se zásobovacím plavidlem DINO III do tehdejšího časového transmiteru na Variu

GOOD HOPE: Korveta nákladní lodi DINO III. Velitelem bývalý první důstojník DINA III, nadporučík Rog Fanther.

Goya, Janine: Oxtorňanka, Kajmanova asistentka, známá kosmobioložka. Plavé vlasy s načervenalým odstínem jí spadaly až na ramena podél oválného obličeje, šedozelené oči.

HD-štíty: (HD = hight durability) Vysokoenergetický zátěžový štít. Jsou to štíty odvozené ze štítů Maahků, ale daleko efektivnější.

Hipparch: kráter na Měsíci.

Kajman, Orbiter: Oxtorňan, průvodce Janine Goyi, antropolog. Pod pseudonymem John Grissom Avery napsal knihu Nekonečný cíl.

MISC: pomocná loď FRANCISE DRAKEA.

Modří tygři: elitní jednotka pozemského výsadkového oddílu, jehož členové pocházejí výhradně z Oxtornu. Na kombinéze mají symbol své jednotky: stylizovanou tygří hlavu.

Möhrlein: admirál sluneční strážní flotily.

NATHAN: Gigantický syntronický počítačový mozek, umístěný pod povrchem Měsíce, instalovaný kdysi v minulosti Arkonidany. Kontroluje nesmírné množství funkcí a procesů ve Sluneční soustavě, jako např. počasí, kluzákový provoz nebo všeobecné správní záležitosti. Jeden slavný evropský básník Gotthold Ephraim Lessing vytvořil postavu, která suverénně rozhodovala o různých náboženstvích. Ona fiktivní postava se jmenovala Moudrý Nathan. Nathan však nebyl jen moudrý, on všechny převyšoval. Nejen znalostmi, ale i klidem zralého člověka. A když se počítač stavěl, někdo si zřejmě popletl chytrost s moudrostí. Nebo neznal Lessinga. Každopádně se ona pozitronika od té doby jmenuje Nathan a to neprávem.

Oxtorňané: Obyvatelé planety Oxtorne. Jsou přizpůsobeni mnohem vyšší gravitaci než je pozemská. Mají schopnost přežít v extrémně nízkých teplotách, kdy mrzne i atmosféra.

Oxtorne: osmá planeta slunce Illema. Přitažlivost 4,8 g. Tlak osm atmosfér. Teploty kolísaly od mínus do plus 120 stupňů Celsia. Extrémní změny klimatu.

Plukovnice Sanna Uwanoková: velitelka pozemské flotily.

SMALL MAN: robot Orbitera Kajmana, kterého nosí neustále na rameni. Ví mnoho o univerzu. Radí Orbiterovi, když to potřebuje, varuje ho před nebezpečím a dělá ještě mnohé jiné. Jako protislužbu jej nosí Orbiter všude sebou, dělá mu společnost a umožňuje mu ověřovat v praxi jeho teorie.

Tanos VI: planeta slunce Tanos. Jedná se o mezikasový transmiter, který umožňuje posun v čase, avšak maximálně o pět set let. Pozemšťané ji znají jako Pigell. Svět porostlý džunglí s průměrnou teplotou 68 stupňů Celsia a vlhkostí nad 92 procent. Přitažlivost 1,2 g, doba oběhu 42 hodin. Vzdálenost od slunce (Vegy) 498 milionů kilometrů, průměr na rovníku 13 897 kilometrů. Na planetě bylo skoro dvě stě větších či menších ostrovů, ležících v nekonečném bažinatém moři. I v reálném čase byla planeta proslulá nevypočitatelným počasím a pustošivými lijáky. Slunce se jen občas prodralo hustou vrstvou mraků.

Vega: planetární systém 10 sv. let od Sluneční soustavy, systém dvaadvaceti planet, z nichž hlavní je Ferrol, osmá v pořadí a nejhustěji obydlená. Známé jsou také další světy - Rofus, číslo 9, Gol, číslo 14, a Pigell, obíhající kolem mateřské hvězdy na dráze číslo šest. Všechny tyto planety sehrály zvláštní roli v dějinách Pozemšťanů. V soustavě Vega se započal hvězdný vzestup Terry (Země), z které se posléze stala rozhodující galaktická mocnost. Zde Perry Rhodan zachytil stopu bytosti, která se posléze stala známá po celé Galaxii jako superintelligence ID. Tato superintelligence skoro vždycky dávala své schopnosti do služeb Terranců. Jí také Perry Rhodan a jeho přátelé vdělili za biologickou nesmrtnost.